

Kr. 29,75

Skub !!!

DKP • Information • Debat • Aktivitet

NR. 3 • AUGUST 2014

Læs inde i bladet:

Murens fald 25 år side 10

Den ukrainske juntas krise side 4

Cuba på vej side 6

Indholdsfortegnelse

Den ukrainske juntas krise	side 4
Cuba på vej – men hvorhen?	side 6
Las Malvinas er et ukendt og uløst kolonispørgsmål	side 8
EU-monopolkapitalens ønsker	side 9
Under en FDJ-blå sommerhimmel	side 10
Klassekampens ændrede former (2. del)	side 15
DKP	side 16
Paracetamol	side 18
Bøger	side 21

Forsidebilledet:

Berlin 1968 var en byggeplads; genkendeligt på billedet er kun Nikolaj-kirken og det dengang nyopførte TV-tårn i baggrunden. Læs om DDR, som det var, inde i bladet. Privatfoto.

Manuskripter til Skub

modtages gerne på papir, men helst i digital form – tekster i et tekstbehandlingsformat (Word eller WordPerfect, *ikke* pdf eller billedfil), billeder i gængse billedformater og i en passende høj opløsning (filstørrelse mindst 100 KB). Tekst og billeder fremsendes som selvstændige filer, *ikke* integrerede i samme dokument. Begge dele kan mailes til redaktørens e-adresse hedin@c.dk.

På forhånd tak.

Red.

Åbningstider

for DKP's sekretariat og partitbutik,
Frederikssundsvej 64, København NV

Torsdag kl. 13-16 Ejnar Olgenkjær
Fredag kl. 13-16 Per Feldballe Eriksen

Telefon: 33 91 66 44

Skub nr. 3 august 2014
Udgivet af Danmarks Kommunistiske Parti
Frederikssundsvej 64, 2400 København NV
Tlf.: 33 91 66 44
www.dkp.dk
E-post dkp@dkp.dk
Giro 5 00 27 53

LaserTryk, Århus

Ansvarshavende redaktør: Henrik Stamer Hedin

Synspunkter fremsat i signerede artikler dækker ikke nødvendigvis redaktionens eller partiledelsens holdning.

Skub udkommer 4 gange om året.

Årsabonnement: Kr. 200

Deadline næste gang den 30. oktober 2014

Bladfonden

April 2014:

Rune Haaning Thøgersen, Virum,	kr. 100 (marts)
Rune Haaning Thøgersen, Virum,	kr. 100 (april)
Ole Stenberg, Kirke Hyllinge,	kr. 200
Erna & Per Eriksen, Søborg,	kr. 200
Ole Odgaard, Brabrand,	kr. 100
Anker Schjerning, Slagelse,	kr. 100

I alt **kr. 800**

Maj 2014:

Søren Brogård, Birkerød,	kr. 200
Agnes Ruben, København N,	kr. 100
Hans Lund, Frederiksberg,	kr. 500
Troels Jacobsen, Lyngø,	kr. 100
Birthe Hansen, Skovlunde,	kr. 100
Anders Kristensen, København K,	kr. 100
Jan Elis Olsen, København NV,	kr. 150
Steffen Schjørring, Helsingør,	kr. 100
Elsa Mortensen, Næstved,	kr. 100
Erna & Per Eriksen, Søborg,	kr. 200
Birgit Poulsen, Kastrup,	kr. 100
Leif Vangskjær, København NV,	kr. 125
Peter Wainwright, Grenaa,	kr. 250
Mik Thetmark, Gjerrild,	kr. 400
Lilli Swing, Frederiksberg,	kr. 300
Helle Lindgaard, Højbjerg,	kr. 250
Klaus Haase, Kalundborg,	kr. 100

I alt **kr. 3.175**

Juni 2014:

Gert Poder, København Ø,	kr. 100
Ditlev Petersen, Termestrup,	kr. 250
Erna & Per Eriksen, Søborg,	kr. 200
Kaj Steinicke, Nykøbing F,	kr. 100
Helle Lindgaard, Højbjerg,	kr. 100
Henning Jakobsen, København S,	kr. 100

I alt **kr. 850**

April kvartal i alt **kr. 4.825**

Juli 2014:

Agnes Ruben, København N,	kr. 100
Anders Kristensen, København K,	kr. 100
Steffen Schjørring, Helsingør,	kr. 100
Kaj Steinicke, Nykøbing F,	kr. 50
Erna & Per Eriksen, Søborg,	kr. 200
Agnethe Falbe Paludan, København Ø,	kr. 100
Jens Fransen, Slagelse,	kr. 100

I alt **kr. 750**

Løgne og folkemord

Sandheden er krigens første offer, siger man. Krige har vi nok af for tiden, både i Europa og i Europas umiddelbare omegn. Sandheden har det heller ikke nemt.

Der er nu krigen i Gaza, som for nylig blussede op igen efter tre års våbenhvile. Vi får serveret de sædvanlige løgne: Der tales om en »konflikt« mellem Israel og Hamas, som om det var to jævnbyrdige parter med fælles ansvar; de kunne jo bare slutte fred. Vi hører, at Israel har ret til at »forsvare sig«, som om det ikke var Israel, der bestandig angriber palæstinenserne og fortrænger dem fra deres land.

Men netop i tilfældet Gaza og mere generelt Palæstina er det efterhånden, som om løgnen selv er ved at være trængt. Den erkendelse breder sig mere og mere, at det, Israel har gang i, er et folkemord, at de israelske angreb retter sig bevidst mod civilbefolkningen, herunder mod FN-institutioner, hvor de udbombede har søgt tilflugt. Og løgnen om et israelsk »forsvar« lyder hult, når vi har set, hvordan det hele startede, da palæstinenserne på Vestbredden og i Gaza enedes om en samlingsregering efter at have stået splittede i årevis. Palæstinensisk samling er det, som er allerfarligst for Israel. Så i den forstand kan man jo godt tale om »forsvar«; men det er et forsvar mod en *politisk* trussel, ikke en militær.

At sandheden baner sig vej, ses tydeligt af, at Israels støtter er under pres. Så sent som sidste år var det israelske synspunkt stort set det eneste, der formidledes videre af danske medier. I dag kritiseres DR's Martin Krasnik selv i *Politiken* for sin »Israel-venlige« holdning, og bladets skribenter må tage ham i forsvar. Det er bemærkelsesværdigt. Engang var den holdning, der tillægges Krasnik, den eneste accepterede. Det var den holdning, man havde, når man ingen holdning havde. Men sådan er det altså ikke længere.

Omkring en anden krig længere nordpå har løgnen stadig gode kår. Det er »konflikten« i Østukraine, i Donbass. Heller ikke her er der tale om en »konflikt« mellem jævnbyrdige parter med samme ansvar, men om en stats folkemordskrig mod en befolkning, der er i vejen. Også her angriber Kiev-regeringens »militær« målrettet beboelseskvarterer og den civile infrastruktur. Også her skal landet gøres ubeboeligt. Den væsentligste forskel fra Gaza er, at befolkningen i Donbass kan flygte – til Rusland, og det har efterhånden også op mod en million gjort, hovedsagelig kvinder og børn, mens mændene er blevet tilbage for at gøre modstand. Det er Kiev-regeringen ikke utilfreds med. Det er jorden, den og dens herrer i Bruxelles er interesserede i, den frugtbare sortjord med hvad der gemmer sig under den af kul og andre rare sager. Og hvis de mennesker, der bor på jorden, ikke vil følge med ind i EU, kan de rejse – eller blive slået ihjel.

Vi satte »militær« i gåseøjne. Kiev-regeringens styrker er ikke regulære militære styrker som de israelske, men består hovedsagelig af hel- eller halvfascistiske paramilitære bander bevæbnede med amerikanske våben og efter vedholdende rygter suppleret med amerikanske »rådgivere« og Blackwater-lejesoldater. I det sidste har vi formentlig forklaringen på, at det efter måneders magtesløshed på det sidste er lykkedes »regeringen« (som ikke er en regering, men en junta) at trænge »oprørerne« eller »separatisterne« (som hverken er oprørere eller separatister) tilbage.

Regeringen har nemlig ikke udelt opslutning, heller ikke i vest. Der er protester og modstand overalt; vi hører bare ikke om det. Vi hører heller ikke om den solidaritets- og protestbevægelse, der er ved at vokse frem også i andre lande. Vi hører kun om, at Rusland (som jo står bag det hele) bliver mere og mere »isoleret«, uagtet Rusland er i fuld gang med at udbygge sit samarbejde med både Kina, Indien (klodens to folkerigeste lande) og det meste af Latinamerika.

Og så hører vi meget om et passagerfly, der blev skudt ned – af »separatisterne«, må vi forstå, og det var jo nok med vilje, antydes det. Vi hører ikke, at flyet, da det blev ramt, befandt sig 100 km inde på Kiev-kontrolleret territorium. Eller at det, hvis det blev ramt af et missil østfra, ville være brudt i brand allerede i luften på grund af sin egen og missilspængstykernes kombinerede hastighed og deraf følgende høje energi – hvad det ikke gjorde.

Blev det så ramt bagfra, fra vest? Og af hvem og hvorfor?

Vi véd det ikke. Vi véd kun, at sandheden er det første offer.

Den ukrainske juntas krise:

»Æret være Ukraine - vi mangler penge til bomber«

Af Aksel V. Carlsen

Ukraine har siden statskuppet 22. februar i år været regeret af en provestlig junta. Trods den påbegyndte krig mod Østukraines befolkning afholdt man samtidig et præsidentvalg, der ikke kunne leve op til almene krav om såkaldte frie og fair valg. Den nye præsident, milliardæren Pjotr Porosjenko er – som landets forrige præsidenter – repræsentant for de herskende klaner af Ukraines rigmænd. Hans politiske magt er dog begrænset af parlamentet. Siden kuppet har det lovgivende organ været domineret af tre partier: to nationalliberale partier Fædrelandet og UDAR samt det nynazistiske Svoboda. Denne koalition har 250 ud af parlamentets ialt 450 mandater. Men imens Kievs fly og artilleri fortsatte med at beskyde byer i Østukraine, trådte regeringen i Kiev pludselig tilbage.

Opløsning af den kommunistiske parlamentsgruppe

Det begyndte ellers så godt. Det lykkedes regeringen efter fire forsøg at skaffe flertal i parlamentet for en lov, der tillod at opløse de ukrainske kommunisters (UKP) parlamentsgruppe. Til formålet måtte man finde et påskud, og det lykkedes ved hjælp af afhoppere fra UKP. Ved valget i 2012 fik UKP 13 pct. af stemmerne og erobrede 32 mandater, men efter februar-kuppet har ti medlemmer forladt partiet. Nu blev selve parlamentsgruppens mindre størrelse brugt som anledning til opløsningen. Parlamentsformand Oleksandr Turtjinov og parlamentets højreorienterede flertal vedtog 24. juli en lov, der pludselig satte et mindsteantal på gruppernes størrelse. Den egentlige årsag til initiativet har Turtjinov dog talrige gange forklaret. Ifølge ham medvirker KPU »sammen med kræfter i Rusland til finansiering af terrorister i Ukraine«. Altså oprørerne i Østukraine. Efter hans mening »foragter UKP sit eget folk og støtter besættelsesmagten«.

Imens højrekræfterne fik mobiliseret 232 stemmer til fordel for dette forbud og kommunisterne nu fortsætter i parlamentet som løsgængere, opstod der samme dag interne uenigheder i

Ukraines præsident, "chokoladekongen" Porosjenko, klar til indsats.

regeringen omkring et andet punkt.

Krig koster penge

Styret har akut behov for at skaffe midler til at føre krig for. Ifølge præsident Porosjenko koster krigen 70 mio. hrivna pr. dag (1 EUR = 16 hrivna). Samtidig har vestlige kreditorer forlangt offentlige besparelser. Det fik regeringen til at forberede en lov om ny moms og oms samt indførelse af en krigsskat.

Men to regeringspartier, UDAR og Svoboda, var imod regeringens udspil og brød koalitionsaftalen om at handle i enighed. Premierminister Arsenij Jatsenjuk (Fædrelandspartiet) var rasende: »Parlamentet tør ikke støtte upopulære kriseløsninger forud for parlamentsvalget. Parlamentet ønsker åbenbart ikke at støtte vore væbnede styrker, at kæmpe for vor sag i Østukraine eller at kræve skat af dem, der bør betale«. Da regeringen havde mistet sit parlamentariske flertal, erklærede han: »Vi kan ikke få vedtaget de love, der skal skaffe midler til at betale vore soldater, betjente, læger og skolelærere. Vi mangler penge til indkøb af nye våben og brændstof til vore panservogene. Vi har ikke midler til anskaffelse af naturgas, som er nødvendig forud for vinteren. I den situation er regeringen og premierministeren tvunget til at træde tilbage, hvilket jeg hermed gør.... Æret være Ukraine!«

Flere ukrainske analytikere bemærkede, at Jatsenjuk også tidligere på ledende poster i forskellige regeringer løb fra sit ansvar. Og nu følte han sig åbenbart presset af præsidenten og sin egen partileder, Julia Timosjenko. Der var derfor to muligheder. Enten at regeringen skaffede sig et nyt parlamentarisk flertal, og hvis ikke, kunne præsidenten udskrive nyvalg. Eller at parlamentet afviste at støtte Jatsenjuks tilbagetræden. Efter energisk indblanding fra præsidenten ombestemte parlamentet sig, og 31. juli besluttede et flertal alligevel at støtte Jatsenjuks lovforslag.

Kommunisternes kritik

Forud for afstemningen 24. juli havde UKP's gruppe krævet at regeringen aflagde beretning om sit virke siden februar. Mødet blev dog afbrudt af nynazistiske parlamentsmedlemmer, der endnu en gang overfaldt kommunistiske parlamentarikere. Et slagsmål brød ud. Da premierminister Jatsenjuk afviste UKP's krav, drog kommunisterne følgende konklusion: »...Man ønsker åbenbart ikke at redegøre for, hvad vestlige lån er brugt til. Man vil ikke fortælle om eventuelle vestlige investeringer eller om hvorvidt associeringsaftalen med EU overhovedet har åbnet det vesteuropæiske marked for ukrainske varer. Ved nu at kaste tøjlerne fra sig har et demoraliseret parlament og en impotent regering

- a) givet grønt lys for at tilrane sig magten,
- b) skabt ideelle muligheder for at servicere oligarkerne,
- c) banet vej for udsalg af de sidste statsejede virksomheder og for omfordeling af budgettet til gavn for storkapitalen,

d) lagt op til at bruge store offentlige midler på et nyvalg, der kun vil gavne oligarkerne, selv om regeringen snakker om landets kæmpe budgetunderskud.»

Efter UKP's vurdering burde et nyvalg først afholdes, når krigshandlingerne stopper.

Retssag

Samme dag alt dette skete, indledte Kievs regionalret den sag, Ukraines justitsministerium har anlagt mod UKP. Partiet anklages for statsfjendtligt virke, og man kræver partiet forbudt. Ved retssagens start blev retsbygningen omringet af antikommunistiske tilhængere af den højrepopulistiske politiker Oleh Ljasjko; der opstod tumulter. Næste retsmøde er 14. august. I mellemtiden har UKP bl.a. søgt om juridisk bistand fra European Left-partierne. Og i Rusland iværksætter flere kommunistiske partier og den røde net-tv station (Krasnoe tv) en støttekampagne med de ukrainske kommunister. Ifølge avisen *Junge Welt* har flere kommunistiske og andre venstrepartier i Vesteuropa allerede udtrykt deres solidaritet med Ukraines kommunister og antifascister.

Interne spændinger

Det styre i Kiev, som EU, NATO og hermed Danmark så aktivt støtter, er præget af dybe ideologiske, politiske og økonomiske modsætninger. De forskellige klaners kamp om magten tager

til. Alliancer indgås og brydes, nye opstår.

- Præsident Porosjenko og mesterbokseren Vitalij Klitjko (nyvalgt Kiev-borgmester) udfordrer Julija Timosjenkos Fædrelandsparti, der har borgmesterposter i flere byer. Ukrainske analytikere antyder en forbindelse mellem denne strid og mordet på Oleh Babajev – en fremtrædende person i Fædrelandspartiet og borgmester i industribyen Kremetjuk i det centrale Ukraine. 26. juli blev han skudt ned på åben gade.
- Tidligere har nynazistiske grupper i Kiev iværksat belejring af præsidentens administration. Først i forbindelse med mordet på højreekstremisten Oleksandr Muzytjko i byen Rivno, senere i protest mod præsidentens kortvarige våbenhvile i krigen mod Østukraine.
- Højrepopulisten Oleh Ljasjko og milliardæren Ihor Kolomojskij, der tidligere var nære allierede, kæmper nu åbent om magt og indflydelse. Kolomojskij's tv-stationer har iværksat en hetzkampagne mod Ljasjko, der med sin excentriske adfærd i tv og i krigshandlingszonen er blevet ret populær og spås et godt valgresultat. Begge står i spidsen for hver sine paramilitære grupper.

Det er sådanne kræfter, vestlige toppolitikere vinteren igennem åbent har hyldet og ladet sig fotografere sammen med på Kievs Majdan, alt imens de i demokratiets hellige navn lovede støtte til kampen mod daværende præsident Janukovitj.

Den nærmeste fremtid vil vise, om det skrøbelige politiske systems krise er udtryk for Kiev-juntaens dødsdansk.

Billedet herover viser ligene af de østukrainske selvforsvarsfrivillige, der blev massakreret af Kiev-fascisterne, mens de som sårede var under transport bort fra kampene omkring lufthavnen i Donetsk i den lastbil, de ligger i. Det er kun et enkelt af flere eksempler på deciderede krigsforbrydelser, som Kiev-regeringens styrker (der for en stor del netop består af fascistiske paramilitære grupper) har gjort sig skyldige i. Billedet er stillet til rådighed af Den Russiske Føderations Kommunistiske Parti som illustration til en appel mod folkemordet i Østukraine, som blev rundsendt til hele verden, da Kiev-regeringens offensiv først på sommeren netop var gået i gang. Billedtekst: Skub's redaktion.

Cuba på vej - men hvorhen ?

Rejsebrev juni 2014

Af Christian Juhl, Enhedslisten

»Vi har begået en masse fejl. Blandt andet at tro, at vi vidste, hvad socialisme var.«

Fidel Castro, Havanna Universitet 17.11.2005

Det er svært at vide, hvilken vej det vil gå i Cuba.

Der eksperimenteres med nye veje for at udvikle den socialisme, der i Cuba har 55 års jubilæum. Ikke mindst efter at Raúl Castro overtog jobbet som Cubas præsident efter sin bror Fidel i 2008, er der sat gang i forandringer.

Nogle læser udviklingen sådan, at landet er på vej mod markedsøkonomi. Selv kalder lederne af landet det en genopfindelse af den cubanske socialisme. Nogle gange kalder de det den næste etape i den socialistiske udvikling.

Der er ingen tvivl om, at landets strategier studerer udviklingen både i Kina og Vietnam, i Skandinavien og andre lande, for at finde veje til at forbedre udviklingen. Men det behøver ikke at betyde, at de ønsker en kinesisk eller vietnamesisk udvikling og ej heller en skandinavisk samfundsmodel.

Regeringens mål er at trimme den offentlige sektor. Målet er, at omkring 450.000 statsansatte vil forlade deres arbejdsplads og overgå til den private sektor indenfor et par år.

Brugsret til jorden

Cuba importerer store dele af fødevarerne, selvom landbrug og fiskeri sandsynligvis kan brødeføde alle cubanerne.

Cuba tvangskollektiverede ikke jorden efter revolutionen. De nationaliserede sukkerproduktionen, men store dele af jorden forblev i privateje. Cuba har eksperimenteret med kooperativer og har bl.a. overført nogle af statsbrugene i 90'erne til kooperativer for at se, om det kunne forbedre udviklingen af landbruget.

Efter at Raúl Castro er kommet til magten, er staten begyndt at give brugsretten til den statsjord, som ligger brak, til personer, der ønsker at dyrke den. Når de kun giver brugsretten, er det for at undgå spekulation i jorden, eller undgå at den sælges til store multinationale selskaber.

På den måde eksperimenterer cubanerne med både privateje, statsbrug, kooperativer og overførsel af brugsretten. Nye tal fra i år viser at der er mere end 400.000 private jordbrugere. Desuden vurderes det, at Cuba nu selv producerer hovedparten

Flere og flere grøntsager produceres på jord, der tidligere lå brak

af friske grøntsager og frisk frugt. I vid udstrækning er landbruget udviklet uden brug af pesticider og kunstgødning, ikke mindst fordi der ikke har været råd til det. De cubanske landmænd har i dele af sektoren udviklet agroøkologi, hvor udveksling af erfaringer er sket gennem *campesino-a-campesino* organiseringen, hvor bønder og forskere deler erfaringer og viden om økologi.

Service skal der til

Men det er ikke kun landbruget, der er under forandring.

På forskellige andre områder har landet åbnet op for eksperimenter. Nu kan cubanerne åbne bilværksteder og restauranter på privat basis. Desuden kan der etableres kooperativer, der f.eks. står for busdrift.

I alt er 181 nye erhverv godkendt som mulige private erhverv.

Boligmarkedet er sat delvis frit. Cubanerne kan sælge og købe boliger, men der skal betales en skat af handelen til staten.

Cubanerne kan nu købe og sælge biler.

Nogle af de statsdrevne virksomheder drives, som om de var private. De ansatte i restauranter køber selv råvarerne ind, laver retterne og tager selv indtægten. Det har fremmet en anelig sort økonomi.

Nu tager staten leje af f.eks. lokaler, opkræver skat og står for engrosleddet. Det giver mindre sort økonomi, mindre centralisme og mindre bureaukrati.

Måske kan det kaldes at gå fra statssocialisme til en decentral form for socialisme, om end det er en gammel debat på venstrefløj, om der nogen sinde har været tale om socialisme i Cuba.

Småt er godt – markedet udvikler sig

Mulighederne har været der tidligere for bl.a. restauranter og private overnatningsmuligheder, men efter 2010 kan det lade sig gøre for mere end 180 typer af virksomheder.

De fleste virksomheder er enkeltmandsvirksomheder. Andre er familieejede. Ordningen for restauranter er begrænset af, at man højst må have plads til 50 gæster.

Uligheden, der kan opstå af adgangen til private virksomheder, søges modvirket af skattesystemer.

Staten giver mikrokreditter til dem, der ønsker at etablere sig, og vil tillade salg af boliger – dog sådan at man højst kan eje 2 boliger.

Spørgsmålet er ifølge de cubanske ledere ikke, om der skal være et marked, men hvor omfattende det skal være. De sætter ikke lighedstegn mellem marked og kapitalisme.

Staten ejer det centrale

Staten kommer fortsat til at eje store dele af jorden, skoler, sygehuse, indkøbscentre, de store byggefirmaer, importselskaber – kort sagt den toneangivende økono-

miske aktivitet. Det er interessant at tænke sig, at militæret ejer dele af turistindustrien – bl.a. et af de rejseselskaber der har planlagt et af mine besøg i landet.

Det er klart, at statsejendom forbliver den dominerende ejendomsform, at udlændinge ikke kan købe fast ejendom, at man ikke vil tillade koncentration af ejendom og kapital. Det er meningen at økonomien og demokratiet skal decentraliseres samtidig, så beslutningerne i højere grad tages i provinser og kommuner – og i virksomhederne.

Den dobbelte økonomi

Cuba har 2 valutasystemer: Den cubanske peso, som lønnen udbetales i, og den konvertible CUC, som turisterne kan veksle til. CUC'en har samme værdi som en amerikansk dollar. Veksleværdien er ca. 1:25. De to valutaer betyder, at der vokser en stor ulighed op i landet mellem dem, der har mulighed for at tjene CUC, og dem, der får lønnen udbetalt i lokale pesos.

Staten subsidierer stadig basisvarer, så alle har adgang til varerne via et rationeringssystem til en betalelig pris. Staten er i gang med at afvikle rationeringssystemet. Færre varer end tidligere er omfattet af rationeringsbogen. De vil gå fra subsidiering af varerne til at støtte den del af befolkningen, som har den dårligste økonomi. Mindstelønnen ligger omkring 500 cubanske pesos.

Det er regeringens plan, at landet skal overgå til én valuta, men alene debatten om det betød, at en spekulation mod CUC'en gik i gang. Regeringen er fuldt klar over, at en sådan proces må ske langsomt, hvis ikke der skal opstå en alvorlig inflation.

Udenlandsk kapital

En anden udvikling er dog også på vej. Der åbnes op for international kapital. Større projekter laves i samarbejde med udenlandske multinationale selskaber i bl.a. byggeriet og i sukkerindustrien. I Mariel, 50 km. nordvest for Havanna bygges der i disse år en dybvandshavn med hjælp fra brasiliansk kapital og med aftaler om, at en stor havneoperatør fra Singapore skal drive havnen. Den kan komme til at spille en vigtig rolle, når planerne om en udvidelse af Panama-kanalen realiseres.

Desuden opbygges der i tilknytning til havnen en

I Mariel bygges en moderne dybhavn og en produktionszone

frihandelszone, som det kendes rundt i verden. Der bliver tale

om skattefrihed de første 7 år. Overenskomsterne bliver cubanske, og fagforeningerne får adgang til zonen. Landets lovgivning vil komme til at gælde for området.

Projektet er i fuld gang, og drømmene er store. Havnen, zonen og de nye industrier regner Raúl Castros regering med vil give en million nye jobs.

USA på vej

USA har i mange år gennemført en effektiv blokade mod Cuba. Den har bl.a. medført, at skibe, der har lastet eller losset i Cuba, får karantæne i amerikanske havne. Desuden er det forbudt amerikanske virksomheder at investere i Cuba.

Hvis den nye politik fortsætter, har USA set, at blokaden især kommer til at ramme dem selv.

Derfor har USA's handelskammer for nylig været på besøg i Havanna for at drøfte ophævelsen af blokaden og muligheden for at starte med lempelser.

Økonomien

Efter sammenbruddet i Østeuropa fik Cuba problemer. Det skete ikke mindst, fordi DDR og Sovjetunionen indtil da købte meget store dele af Cubas produktion af sukker til faste høje priser. Disse ordninger faldt bort i begyndelse af 90'erne.

Perioden kaldes den specielle periode, hvor der ikke var råd til noget som helst.

Senere efter Chavez' magtovertagelse og dannelsen af ALBA er der kommet gang i tingene igen, bl.a. gennem olieleverancer og lån fra Venezuela. Til gengæld har Cuba leveret et stort antal læger, som arbejder i Venezuela. Det økonomiske samarbejde er siden den specielle periode udviklet med en række lande i Latinamerika.

Partiet og fremtiden

Intet tyder på, at partiets ledende rolle er til debat.

Der er dog en væsentlig større debat om nye lovforslag i Cuba end i f.eks. Danmark. Store dele af befolkningen har været inddraget i debatten om den nye økonomiske strategi, og mange har både indsigter og meninger om de nye betingelser.

Hvor det hele ender, er svært at sige, men eet er sikkert: Cubanerne eksperimenterer på livet løs.

På mange måder med ryggen mod muren, men også med viljen til ikke at opgive revolutionen og de landvindinger, den har givet i form af et højt niveau i sundhedssystemet og uddannelsessystemet. På disse 2 områder ligger landet langt over samtlige andre u-lande.

»Hvis vi opgiver disse landvindinger, har vi for alvor tabt«, sagde en cubaner til mig, inden vi efter en inspirerende uge forlod landet og øen.

Las Malvinas er et ukendt og uløst kolonispørgsmål

Der er tre grunde til at protestere mod briternes besættelse af øgruppen Las Malvinas: At holde kolonier i dag er en skandale, at stjæle argentinernes fisk og olie er kriminelt, og at have en atombevæbnet militærbase i en fredszone er uhørt.

Af Sven-Erik Simonsen, koordinator i Den Danske Malvinas-komite

»Det var en rigtig god artikel, du havde skrevet, men det hedder altså Maldiverne – ikke Malvinas.« Sådan skrev en god veninde til mig, da jeg for et par år siden havde offentliggjort en større artikel om sagen.

Jeg var naturligvis nødt til at svare, at jeg ikke fejlagtigt havde forvekslet de to øgrupper, som ligger i hver deres verdenshav – Maldiverne som en selvstændig nation i Det Indiske Ocean og Las Malvinas som en argentinsk øgruppe i Sydatlanten, besat af Storbritannien.

Der er lige så langt mellem Maldiverne og Las Malvinas, som der er mellem kolonimagten Storbritannien og de koloniserede øer Las Malvinas.

Jeg tror, at over 90 procent af den danske befolkning deler min venindes situation.

Vi ved ikke, at Las Malvinas er det autentiske navn for den øgruppe, som briterne kalder Falklandsøerne. Og vi er ikke opmærksomme på, at danske medier og danske politikere har tilegnet sig og påduttet os briternes kolonialistiske syn på verden, hvorfor vi tror, at øerne hedder Falklandsøerne, for det er sådan vi kender dem. På dette som på så mange andre områder har uddannelse, kultur, mediedækning og dominerende borgerlig politisk retorik forgiftet mange menneskers forståelse af verden og viden om den med kolonialistisk og imperialistisk tankegods.

Koloniseringen

Øerne hedder Las Malvinas. De tilhører ikke Storbritannien, men derimod Argentina, der som ung og uafhængig republik i dag [den 10. juni – *Red.*] for 185 år siden tog juridisk og militær kontrol med øerne, der ligger nogle hundrede kilometer fra Argentinas kyst. Argentina indsatte den 10. juni 1829 guvernør Luis Vernet som kommandant på øerne, og med en lille militærstyrke var han ansvarlig for den lille argentinske bosættelse på øerne.

Den provisoriske regering i Argentina havde allerede i 1810 – ni år før Republikken Argentina vandt selvstændigheden fra den spanske kolonimagt – erklæret, at Las Malvinas var en del af det nationale territorium.

Men den britiske kolonimagt ønskede at erobre disse strategiske øer. Den 3. januar 1833 angreb en overlegen britisk militærstyrke, og Luis Vernet måtte fortrække med sine folk og indbyggerne. Siden da har briterne haft kontrollen med øerne.

Men Argentina har aldrig accepteret dette. Løbende har Argentina gjort krav på øerne, og FN's Generalforsamling har med flere resolutioner fastslået, at der eksisterer et suverænitetsspørgsmål, som Storbritannien og Argentina skal forhandle en fredelig løsning på. FN betragter sagen om Las Malvinas som et uløst kolonispørgsmål og har henvist sagen til »Komitéen for Afkolonisering«, hvor sagen løbende diskuteres.

Blot nægter briterne at diskutere den med Argentinas regering.

Betyder det noget?

Har det nogen betydning i dag?

Er det relevant, vil nogle måske spørge. Er det en politisk vigtig sag, som fortjener opmærksomhed?

Det kan der svares ja til med flere begrundelser.

- Kolonisering af fremmed territorium hører et andet århundrede til. Det er helt uhørt, at vi stadig har en række uløste kolonispørgsmål, heriblandt Guantánamo-basen på Cuba, Puerto Rico, Vestsahara og Las Malvinas.
- Der foregår under det nuværende britiske (ulovlige) herredømme en udplyndring af naturressourcer på og især i havet omkring øerne. Briterne sælger fiskekvoter til de fiskerige farvande, og rovfiskeriet truer fiskebestandene i området, mens det koster de legitime fiskere fra Argentina indtægter. Briterne udsteder licenser til eftersøgning efter olie og naturgas i havet ved øerne. Den dag, der findes olie og gas i så store mængder, at det betaler sig at udvinde det, vil udvinding starte. Der vil være tale om et gement tyveri af Argentinske værdier, og Argentina har indtrængende advaret mod at gå i gang med olieudvinding i de vanskelige farvande før suverænitetsspørgsmålet er afklaret og Argentina og Storbritannien kan arbejde sammen med disse projekter. En olieulykke vil få katastrofale konsekvenser for det sårbare havområde tæt på Antarktis, og briterne vil på 6000 kilometers afstand – uden et samarbejde med Argentina – have vanskeligt ved at håndtere en eventuel ulykke.

Atomvåben i Fredszone

- For det tredje bringer NATO-landet Storbritannien med sin militærbase på Las Malvinas (Falklandsøerne) krigsfare til regionen.

Landene i Afrika og Sydamerika, der grænser op til Sydatlanten, har i 1994 vedtaget at erklære Sydatlanten for en atomvåbenfri fredszone. Så sent som i januar i år vedtog CELAC-topmødet for landene i Latinamerika og Caribien at erklære hele kontinentet for et atomvåbenfrit området og en fredszone. Men britisk imperialisme trodser disse beslutninger med stationeringen af 1300 soldater på basen samt kampfly og krigsskibe – herunder en af de atombevæbnede Trident-ubåde.

Det gør briterne ikke for at beskytte nogle hundrede britiske

At hæve stemmen mod britisk besættelse af de argentinske Malvinas-øer er at hæve stemme mod kolonialisme, imperialismen og krig.

fåreavlerfamilier, som er bosat på øerne, men fordi »Falklands-øerne« for briterne betyder kontrol med det strategiske stræde syd om Sydamerika og giver briterne en adgangsbillet til fremtidens magtspil om kontrol med vandressourcer og råstoffer på det nærliggende Antarktis. Desuden er det en militær trussel mod progressive regeringer i regionen.

At hæve stemmen mod britisk besættelse af de argentinske Malvinas-øer er at hæve stemmen mod kolonialisme, mod

imperialisme og mod krig og til støtte for Argentinas retfærdige krav, der ligger hele den argentinske og latinamerikanske befolkning stærkt på sinde.

Fakta: FN og Las Malvinas

- Storbritannien besatte Las Malvinas i 1833 og smed øernes argentinske befolkning ud.
- FN's generalforsamling vedtog i 1965 »resolution (2065)XX«, hvor Generalforsamlingen definerer sagen om suveræniteten over Las Malvinas/Falklandsøerne som en sag om afkolonisering.
- Resolutionen pålægger Storbritannien og Argentina at løse sagen ved forhandlinger, hvor »øboernes interesser« tages i betragtning. Siden har FN i talrige resolutioner gjort klart, at hensyn til øboernes interesser ikke betyder, at disse har selvbestemmelsesret i folkeretslig forstand.

Fakta: Den Danske Malvinas-komité

I 2012 stiftede en kreds af partier, fagforeninger, organisationer og enkeltpersoner Den Danske Malvinas-komité.

I november 2013 udsendte komiteen et informationshæfte: *Las Malvinas eller Falklandsøerne – Alt hvad du behøver at vide*.

Hæftet kan købes af biblioteker og institutioner for 60 kr. Interesserede enkeltpersoner kan mod betaling af forsendelse bestille det hos Forlaget Arbejderen (50777916/mail: hs@arbejderen.dk).

Partier, organisationer og enkeltpersoner, der ønsker kontakt med Den Danske Malvinas-komité, kan henvende sig til komitéens koordinator Sven-Erik Simonsen (mail: simonsensvenerik@gmail.com).

EU-monopolkapitalens ønsker

Af Ole Vad Odgaard, Århus

Den 29. juni 2014 sås på DR en nyhed om EU-monopolernes sanktioner og krav til russiske banker. Det bemærkes især, at der i sanktionerne også gemmer sig et ønske om at russisk bankkapital privatiseres!

Det er formelt de 28 EU-landes uderigsministre, der har opstillet sanktionerne mod Rusland. Der er tale om importrestriktioner og finansielle restriktioner, den russiske gaseksport til EU ønsker man ikke rørt, Danmark får tab gennem eksporten af svinekød, og resten af EU vil sikkert også miste en del handel med Rusland som følge af EU's sanktioner. EU-monopolkapitalen holder sig borte fra pressen, men dens interesse afsløres ved finanspolitikken.

En interessant oplysning ligger i meddelelsen fra EU, nemlig at der findes statsejede banker i Rusland; sådanne banker kan jo principielt være uden for det privatkapitalistiske finansmarkeds kontrol!

EU-sanktionerne vil ramme banker, hvor staten ejer over 50 procent. Disse vil fremover få begrænset adgang til EU's finansmarked. På den anden side tildeler EU så de privatejede russiske banker en adgang til EU.

Ifølge DR har Rusland tre statsejede banker, som råder over en trediedel af landets finansmarked.

Bankblokaden kan også læses som en skjult opfordring til russerne om at sælge de statsejede banker til private monopolkapitalister. EU's ønsker, ud over handelssanktionerne, må være at lukke en mulighed for folkelig kontrol med finanserne via statsejede banker; EU ønsker jo fri kapitalsspekulation.

Sanktionerne begrundes med flystyrtet over Ukraine, hvor EU-ministrene tildeler russerne skylden – dette er ikke bevist, men for EU's udenrigsministre er det nok heller ikke nødvendigt.

Men i EU taler man ikke gerne om det statskup i Kiev, som afsatte den folkevalgte præsident, som indsatte en EU-venlig regering med deltagelse af fascister, som efterfølgende blev anerkendt af EU (og Danmark). Men der er en tydelig linie fra kuppet i Kiev som årsag til de senere begivenheder på Krim og i Østukraine.

Mine dage i fremtiden I

Under en FDJ-blå sommerhimmel

I dette efterår er der gået 25 år siden »Murens fald« – kulminationen på første fase af den Europæiske Kontrarevolution. Vi ser tilbage på den tid og årene før, på det socialistiske Tysklands korte historie, som den oplevedes af en ung og efterhånden mere moden dansk kommunist på kortvarige besøg i fremtidens land. Her følger første del; anden del kommer i novembernummeret.

Af Henrik Stamer Hedin

Til DDR kom jeg første gang en tidlig sommermorgen i 1968. Jeg var på gennemrejse til Tjekkoslovakiet. Jeg havde aldrig været i et socialistisk land før.

Solen stod op, og færgen stævnede ind mod den forjættede kyst. Så kørte toget i land. Ivrig stak jeg hovedet ud ad vinduet for at indsnuse fremtidens duft. Den adskilte sig ikke meget fra fortidens – lidt syrén, den lidt tunge blandede køkken- og toiletffims, som er almindelig omkring tyske banegårde, og så lugten af kulrøg fra et lokomotiv, der holdt i sporet ved perronnens anden side med et godstog og ventede på, at eksprestoget skulle passere. Lokomotivføreren hang i sit vindue og spejdede ned langs togstammen – lige ud for mig, da mit tog holdt stille.

En ægte revolutionær lokomotivfører – tilmed med rød klud om halsen! Jeg lo og vinkede begejstret; han kvitterede med et smil.

Et ganske almindeligt halvskaevt og venligt ironisk smil.

Så drejede han hovedet og koncentrerede sig igen om sit tog og sine signaler.

Jeg var i DDR flere gange i de bevægede år sidst i 60'erne og op gennem 70'erne. Det var år fulde af optimisme og fremgang. USA blev slået i Vietnam, og Folkeenheden sejrede i Chile, og jeg besøgte fremtidens land på den anden side af Østersøen omtrent hvert år. Således også til Østersøugen i 1970.

Østersøugerne var DDR's forsøg på at knytte kontakter til folkelige kræfter i de kapitalistiske nabolande, hvis regeringer var fjendtligt indstillede – »rustede til krig« er ikke for meget sagt – mod den unge arbejder- og bondestat. De fandt sted hvert år langs hele Østersø-kysten eller landskabet – nu forbundslandet – Mecklenburg og omfattede et væld af politiske, faglige og kulturelle aktiviteter for alle mulige grupper af interesserede. Blandt dem var ungdomstræffet i Graal-Müritz, et badested lidt øst for Rostock.

Vejen derud var omstændelig. I Rostock skulle man skifte til toget mod Stralsund, og på landstationen Rövershagen skulle

man skifte igen. Unge mennesker i hundredevis myldrede ud på den lave perron og løb storm mod det lille sidebanetog, der holdt bag nogle træer for enden af den undersætsige stationsbygning. Et grønt dieslrangerlokomotiv trak den lange række af gulmalede, dårligt affjedrede trævogne med deres last af urolige unge mennesker på hårde træsæder ud ad det ujævne spor gennem en karakterløs klitplantage. Farten var adstadig, men der var heller ikke langt, og inden længe stod vi alle sammen på endestationen. Pakhusforvalteren forklarede mig vejen, og et bud, der skulle samme vej, tog min kuffert med.

I det feriehus i Fritz Reuter Straße, hvor jeg skulle bo bag afskallede grå cementpudsvægge sammen med resten af den danske delegation, vartede en tyk, meget fåmælt og noget tysk-brysk kone op. Der var unge mennesker af alle nationaliteter, i vores hus mest skandinaver, hvoraf især de finske piger var kønne, og så en del tyskere. Dem var der endda to slags af: De østtyske værter i blå FDJ-bluser, både drenge og piger, og en gruppe fra Vesttyskland. Her havde FDJ været forbudt (ja, forbudt) i tyve år, men året før var der netop stiftet en ny organisation, Socialistisk Tysk Arbejderungdom SDAJ, med tilknytning til det kommunistiske parti, som også lige var trådt ud af illegaliteten under nyt navn. Danskerne, altså vi af mand-

Ved fyrtårnet i Warnemünde. Der ventes på færgen fra Danmark.

køn, skilte os ud fra de andre ved vores lange hår og skæg – en »Bewußtseinsgefahr«, mente en søofficer, jeg havde talt med året før et andet sted ved kysten. Jeg véd ikke, om vores bevidsthed var mere i fare end andres i huset i Fritz Reuter Straße. Vi nød samværet og de politiske diskussioner og arrangementer, hvoraf højdepunktet var et besøg af forhenværende udenrigsminister Lothar Bolz.

Bolz og det parti, han havde stiftet og repræsenteret i regeringen, var et godt eksempel på, hvordan det politiske system i DDR fungerede. Han tilhørte ikke det socialistiske enhedsparti SED, men Tysklands Nationaldemokratiske Parti. Det østtyske NDPD var noget helt andet end det vesttyske NPD, selv om de delte både navn og afsæt på den politiske skala. NDPD var grundlagt helt bevidst umiddelbart efter krigen som samlingssted for de mange millioner tidligere medlemmer af det imploderede naziparti, så de havde et forum, hvor de ikke kunne gøre skade, og det var i en periode landets næststørste parti. Det var et genialt stykke politisk ingeniørarbejde, der effektivt udryddede nazismen i det østlige Tyskland. Så længe det holdt.

Men det var ikke politik alt sammen. I solskinnet på græsplænen bag huset i Fritz Reuter Straße lærte FDJ'erne os om det lokale plattyske sprog, der ligger meget tættere på dansk end det officielle højtyske, og vi fik indprentet forskellen mellem mecklenburgerplatt og holstenerplatt. En af pigerne kunne en fræk sang:

*Komm um de mitterneckt, komm um klokk een;
vater sleppt, mutter sleppt, ik sloop alleen.*

Andre dage tog vi på busture til byerne langs kysten. Én dag gik turen til Rostock, hvor der var en stor udstilling af elevprojekter og opfindelser – *Messe der Meister von Morgen*, forkortet MMM og populært kaldet Max & Moritz (Knold & Tot) Messe. En skoleklasse havde konstrueret et fuldautomatisk skibsværft og bygget en model af det. En anden dag var målet Stralsund, den gamle svenske by ved overfarten til Rügen, hvor der også var ting at se. Og om aftenen var der bal – ikke i den borgerlige, men i Folkearmeens Hus, den tidligere søofficersforening. Sidst på aftenen, da alle flasker var tømt og orkesteret for længst gået hjem, skete der noget, som i nu snart et halvt århundrede har stået mejslet i min erindring: FDJ'erne i deres blå skjorter og deres nyfundne SDAJ-kammerater tog opstilling på dansegulvet og sang. Det skete spontant. Hele deres unge liv havde de levet i hver sit land, hver sit Tyskland, delt af en af verdens skarpest bevogtede grænser, og deres erfaringer var vidt forskellige. Men den sangskat, der havde udfældet sig af hundrede års klasse- og frihedskamp, var de fælles om, og de behøvede ingen sangbog. Sangen var en, jeg ikke havde hørt før, men som jeg senere skulle komme til at høre mange gange, for den blev også kendt derhjemme:

*Auf, auf zum Kampf, zum Kampf!
Zum Kampf sind wir geboren.
Auf, auf zum Kampf, zum Kampf!
Zum Kampf sind wir bereit.
Dem Karl Liebknecht, dem haben wir's geschworen;
der Rosa Luxemburg reichen wir die Hand.*

Messe der Meister von Morgen.

Sangen er senere oversat til dansk. Min egen oversættelse fra dengang lyder:

Rejs jer til kamp, til kamp!
Til kamp, vor lod i livet.
Rejs jer til kamp, til kamp!
Til kampen er vi klar.
Vor Karl Liebknecht har vi det løfte givet;
til Rosa Luxemburg rækker vi vor hånd.

Det er en sang, der stammer fra årene lige efter revolutionen og massakren på spartakisterne, skrevet midt under borgerkrigen. De unge havde ikke oplevet den tid. De havde end ikke kendt et samlet Tyskland. Men de kunne sangen udenad. Med unge, alvorlige ansigter stod de tæt sammen midt på det tomme dansegulv og sang de dystre, men dog så sært fortrøstningsfulde, de folkeviseagtigt simple ord:

*Es steht ein Mann so fest wie eine Eiche.
Er hat gewiß schon manchen Sturm erlebt.
Vielleicht ist er schon morgen eine Leiche,
wie es so vielen Klassenkämpfern geht.*

(Der står en mand så støt som et egetræ. / Han har sikkert allerede oplevet mangen en storm. / Måske ligger han allerede i morgen lig, / som det går så mange klassekæmpere.)

Tidligere på dagen havde vi besøgt skibsværftet – det rigtige, ikke morgendagens fuldautomatiske. Der lå et sovjetisk fiskefabriksskib til eftersyn og reparation, og vi blev vist rundt. PR-officeren, en tæt lille mand i marineuniform med guldtresser,

kunne lige så meget tysk, som jeg kunne russisk, dvs. stort set ingenting. Han pegede på mit skæg, gubbede sig om hagen og sagde:

»Dänisch.«

Jeg tog mig til mit dunede fuldskæg og sagde:

»Lenin tože (dvs. også).«

»Ja, ja, Lenin!« udbød han begejstret, og isen var brudt.

Tre år senere havde alle de unge mænd i FDJ skæg og langt hår. Det år var jeg til verdens ungdomsfestival i Berlin.

Som den første gang startede det i Warnemünde; den danske delegation kom med toget fra København. Men denne gang var der hverken toiletfims eller kulrøg. Havnemolen var fuld af mennesker, og da vi kom af færgen og ud på perronen, hvor vores særtog holdt og ventede, var det knap, vi kunne bane os vej. Et hornorkester spillede, der blev klappet og hujet, og borgmesteren og den danske delegationsleder holdt tale.

Så kørte toget. På mellemstationerne stod folk i stimer, vinkende, blåskjortede FDJ-piger og feststemte borgmestre, og højtalerne skrattede, og musikken gjaldede. Vi var taget fra København ved middagstid, men det blev ud på aftenen, inden vi i mørke og regnvejr omsider nåede Berlin. Havde vi troet, at nu stod den på ro og nattehvil, tog vi fejl. Perronen på Ostbahnhof var blå af FDJ-skjorter, og under det hvælvede tag vajede de røde faner. Det var ikke til at se, hvordan vi overhovedet kunne komme ud af toget, men det gik helt af sig selv, så snart vi fik vogndørene op: Arme rakte ud efter os og nærmest sugede os til sig. En smuk pige trykkede et kys mod min mund, til højre og venstre blev der også kysset og krammet, og vi blev ført af sted, om med eller mod vores vilje var ikke til at afgøre. Ned ad trapperne gik det og gennem perrontunnelen og ud i

forhallen. Vi var som et bjergskred, og intet kunne standse os, allermindst vi selv.

Ude i forhallen gik bjergskredet i stå. Hornorkestre gjaldede fra begge ender af det lange rum, og talere af alle hudfarver hævdede sig over mængden på et usynligt podie midt i det hele og forsøgte at skaffe sig ørenlyd. Så satte bjergskredet i gang igen ud til de ventende busser, og langt om længe fik vi noget at spise og et sted at sove.

Om morgenen var regnen hørt op, solen skinnede fra en FDJ-blå himmel, og det blev den ved med hele den uge, festival varede. På Unter den Linden stillede vi op til åbningsdemonstrationen land for land. Vietnameserne kom i khaki som direkte fra den slagmark, hvor de et halvt år før havde tvunget amerikanerne på retræte. Der var stramme kolonner af sydafrikanere i camouflageuniformer, stadig mange års kamp fra det endelige opgør med apartheid. Selv en lille amerikansk delegation var der, anført af en indianerhøvding med fjerprydelsens nakkebånd daskende om anklerne. Delegationen fra Burundi dansede forbi i leopardskindsskørter, mens de trommede på udhulede træstammer, som de bar på hovedet, og svang deres spyd truende i luften. Lange rækker af franske ungkommuniste i mørkeblå festivalvindjakker fulgte efter med talekor: »Festival er fed, fed, fed!«

Ja, festival var fed – et fedt trip. Her kom verdens ungdom, vi var gået på gaden for retten og friheden, og alle reaktionære i verdens kunne vente sig!

Bifaldet bragede os i møde, da vi drejede ind på Stadion der Weltjugend til åbningsceremonien; de første delegationer havde for længst fundet deres pladser på tilskuertribunerne, inden de sidste betrådte ringens røde grus. Resten af dagen gik med musik, taler og gymnastikopvisninger. Det var mørkt, da vi forlod stadion. Alle nationaliteter var blandet mellem hinanden, leopardskortede spydsvingere mellem danske fløjlsbukse-demonstranter, og til trommernes dunken dansede de hundrede tusinde ned ad Chauseestraße, ét skridt frem, ét til siden, skulder ved skulder i bogstaveligste forstand, og natten var hed og sort, og vi var med, med.

Så gik dagene, de lange, lyse, FDJ-blå sommerdage. Der var rostra og tribuner og debاتمøder og foredrag og film. Der var koreansk ballet i Friedrichshain, og i Lustgarten talte Angela Davis for ti tusinde – Angela Davis, som de californiske dommere var blevet tvunget til at slippe løs fra den dødsang, hvor de havde buret hende inde, tvunget af verdensopinionen, af os! Men bagest i folkemængden, hvor man netop kunne ane det sorte afrohår på talerstolen, interesserede vi os mindre for den drævende stemme end for den rumænske kysse-dans, som der her blev undervist i, og som skulle komme til at hærge landet resten af festivalugen. Og det hele blev bare ved og ved fra den lyse morgen, til vi ud på natten vaklede hjem til vores skole i Karlshorst og segnede om i køjesengene.

Men vi var unge og fulde af energi, og der blev også tid til almindelig turisme – til at gå til politisk kabaret på Die Distel (»Tidslen«) i Friedrichstraße, til at flanere på Unter den Linden og hænge ud på fortovscafeerne, og her traf vi de utilfredse. Jeg havde ikke mødt dem før, men her var de – ikke fjælende sig i et hjørne med hviskende stemmer og stjålne sideblikke, om det hemmelige politi skulle dukke op, men midt i centrum på en af

Blåskjortede FDJ'ere på 12. kongres i 1985.

Fra den X. Verdens ungdomsfestival, Berlin 1973. Til venstre marcherer den indiske delegation ind på Stadion der Weltjugend; til højre hæver en fransk festivaldeltager i festivalvindjakke sig over mængden.

Berlins dyreste restauranter lige over for Brandenburger Tor, og hvem der ville, kunne bare komme og høre på.

»Lorteland!« sagde en af dem, mens han tørrede ølskummet af munden – eller også sagde han noget, der kom ud på det samme. »Ingen ludere, ingen porno, og fjernsynet er til at falde i søvn over – politik og problemer og skævojere og halenegre. I skolen lærer de heller ikke om andet. Og nu må de ikke engang tæve ungerne længere. Hvordan skal man så bære sig ad med at banke noget fornuft ind i knolden på dem? Næh, man skulle bo i Vesten. Hvad koster en bil hos jer?«

Under verdensuret på Alexanderplatz lød der andre toner. Her myrede det døgnnet rundt af blå skjorter mellem alle mulige andre farver, og snakken gik. Verden var vores, og hvordan skulle vi indrette den? Her hørte man ingen tvære beklagelser, men under overfladen lurede frustrationerne også her:

»Hvad synes I om vores socialisme?«

Vi var en lille gruppe danskere, der fulgtes ad og stod ved en pølsevogn i udkanten af mylderet. Landet, som kun få år før var blevet anerkendt og havde fået lov at eksistere, at figurere på landkortet, ville vise sig fra sin bedste side, og vi var behørigt imponerede. Men åbenbart ikke nok:

»I er ikke rigtige kommunister!«

»Jo, vi er.«

»Vel er I ej.«

»Jo!«

»Bevis det!«

Det var en lille, duknakket fyr med lumske øjne og fedtet hår, der mente, han havde krav på at høre vores politiske trosbekendelse, og han ville ikke lade os slippe. En mur af

mennesker omgav os til alle sider, så vi kunne ikke engang bare gå vores vej – ikke om vi så var stukket i løb.

Så kom der hjælp fra en uventet kant. Menneskemuren delte sig, og en to meter høj FDJ'er i blå skjorte, størrelse XXL plus, kom skridende gennem mængden, der veg til side for ham som vand for en panserkrydser. Han rettede sine faste øjne mod den lille lort, der havde generet os, spændte den skarptskårne hage og spurgte hvast:

»Hvad mener du med det?«

Den anden nåede ham kun til lidt over midten af brystet, og hans øjne begyndte at flakke, mens han forsøgte at få munden på gled. Men han nåede knap nok at åbne den:

»Hvis de siger, de er kommunister, så er de kommunister. Længere er den ikke.«

Altså havde vi fået det blå stempel. Det FDJ-blå stempel.

Det var blevet for sent til, at vi kunne nå vores forestilling på Tidslen, så vi havde et par timers ventetid til den næste og fortsatte over Spree-floden og op ad Friedrichstraße, kom til Invalidenstraße og drejede til venstre. Her var en grænseovergang, kendelig på lang afstand med sine stopskilte og tankspæringer. Vi var nysgerrige, men ved Hermann Matern Straße kunne vi ikke komme videre. Så drejede vi til venstre igen, ned forbi Charité-hospitalet. Her skiftede byen karakter. I resten af centrum var den afskallede grå cementpuds, som man ellers så overalt i DDR, blevet repareret, men her stod husene stadig med gabende sår. Det virkede, som om man ikke havde fundet det umagen værd at ofre vedligeholdelse på disse gader, som man alligevel regnede med hver dag kunne blive smadret af panserkolonner fra vest, og i stedet havde vendt dem og fjenden derude ryggen. Sidegaderne var mennesketomme, og for enden af dem lå den – Muren, den Antifascistiske Beskyttelsesvold, grå og livløs og uindbydende. Der stod også en politibetjent, og vores nysgerrighed blev afvist høfligt, men bestemt: Hertil og ikke længere. Tilbage på Hermann Matern Straße fandt vi en

Verdensuret på Alexanderplatz, Berlin.

lille bager-butik, der havde *echte berliner Pfannkuchen*, som bagerkønnen sagde med stolthed.

Vi fandt nu, de ægte berlinere var noget

tørre.

Men i fremtiden ville der ikke længere blive brug for Berlinmure og den slags. Vi var ved at vinde. Kapitalismen ville blive slået, og socialismen ville åbne sig og blomstre. De frie diskussioner under verdensuret var generalprøven: Hvis bare den gik godt...

Og det gjorde den jo. Vi forlod Berlin fulde af optimisme.

Men om efteråret kom kuppet i Chile. Og alt, hvad der stod til venstre, krøb i dækning bag historiske kompromisser og andre påfund.

Men endnu var det ikke slut med socialismens sejre. I 1975 blev de sidste amerikanske besættelsesstyrker og deres vietnamesiske marionetregering jaget ud af Saigon i vanære; i 1977 kunne Brežnev i Washington proklamere den kolde krigs afslutning; og i 1979 flygtede flere tyskere østpå end vestpå.

Og samtidig med at fascismen i Chile kastede sin vinter-skygge over verden, kom Oljekrisen. Den kapitalistiske maskine gik i stå. Bilkørsel om søndagen blev forbudt. Toggangen blev indskrænket. Der blev i det hele taget lukket for det varme vand – også i bogstavelig forstand. Og det siger sig selv, at vinteren det år blev usædvanlig kold.

Den vinter sidst i januar og først i februar var jeg igen i Berlin, denne gang med et hold økonomistuderende; vi skulle møde østtyske ligestillede på Hochschule für Ökonomie. Billigt skulle det være, så vi boede langt uden for centrum i Grünau på et *Turistenhaus*, der blev beskrevet som *abgebaut und abgewohnt*. Vi var nu godt tilfredse: Man kunne få et varmt bad, og S-togene kørte uden indskrænkninger. Og fra banedæmningen kunne man om aftenen lige så tydeligt se grænsen mellem det oplyste Østberlin og det delvis mørklagte Vestberlin.

Vi fik vores møde på Hochschule für Ökonomie, men det var klaret på en formiddag: Studenterne var på ferie, og økonomiske læreanstalter råder ikke over laboratorier eller samlinger, som de fem undervisningsassistenter (alle medlemmer af FDJ), vi mødtes med, kunne vise frem. Vi fik en god snak i bløde lænestole, og resten af ugen gik med almindelig turisme: Koncentrationslejren Sachsenhausen, TV-tårnet (den berømte smog over Vestberlin var ikke så iøjnefaldende i vintersolskin-

net, men det var nok på grund af Oljekrisen), det historiske museum, der netop havde genåbnet sine udstillinger efter nye og dengang avancerede principper, hvor de udstillede genstande blev sat ind i en sammenhæng ved hjælp af (mange!) tekstplancher, og en aften var vi i Theater am Schiffbauerdamm, Brechts og Berliner-ensembls verdensberømte scene. Men en stor del af tiden blev brugt i byens boghandler: *Das Gute Buch*, *Das Internationale Buch* og hvad de hed. Bøger var billige i DDR, og de var gode.

Hjemme på Turistenhaus Grünau om aftenen blev der sammenlignet indkøb, og rengøringskønnen kom og så med og udtalte sig anerkendende om vores valg: Det var gode bøger, det havde hun forstand på, hun læste selv meget. Hun var en trivelig og energisk kone og havde ikke nok i sin pensionisttilværelse – kunne vel også godt bruge lidt ekstra penge. Hun kom meget til Vestberlin (*»Ich bin ja Rentner – ich kann ja reisen«*), og det, hun så, imponerede hende ikke.

Det hed sig, at DDR-borgere ikke kunne rejse til udlandet, og det er også rigtigt, at der skulle søges om tilladelse i hvert enkelt tilfælde – med én vigtig undtagelse: Pensionister kunne rejse frit, og pensionsalderen var lav, ned til 55 år for kvinder med hårdt fysisk arbejde som vores læsende rengøringskone.

Sådan hyggede vi os i det abgebaute og abgewohnte Turistenhaus Grünau bag de grå mure, hvis cementpuds var faldet af i store flager, som det var tilfældet så mange steder i DDR. Kønt var det ikke; men man har vel syntes, man havde alvorligere problemer at tage sig af.

Små to år senere, i efteråret 1975, passerede jeg Berlin på vej til Tyrkiet. Hjemme igen skrev jeg en bog om min rejse. Den blev aldrig udgivet, men der var et lille afsnit om Berlins ruiner. Efter en omtale af den ukendte antifascists grav i Neue Wache på Unter den Linden, og hvordan man i DDR fejrede *befrielsen* fra fascismen den 9. maj i stedet for at begræde *sammenbruddet* som i Vesttyskland, skrev jeg dengang:

I det hele taget bliver man overalt i Berlin mindet om krigen og den vildskab, hvormed den kulminerede i Slaget om Berlin. Når messen celebreres i den store domkirke ved Spree-floden, mens græs og markblomster gror frodigt i de sønderskudte kirketårne, virker det stærkt nok. Men stærkere endnu virker det, når man går ned ad nogle sidegader og kommer til den murede dæmning, som bærer Berliner Stadtbahn mellem grænsestationen Friedrichstraße og S-banestationen ved Marx-Engels pladsen. I disse prosaiske omgivelser uden al patos, hvor sporvognen klager sig ynkeligt i sin vendesløjfe, står man pludselig over for det ene skudhul ved siden af det andet, op til fem eller ti på kvadratmeteren. Over en lang strækning er store og små stykker sten sprængt ud af banedæmnings massive kvadre. Og mens S-toget buldrer forbi ovenpå, står man og undrer sig over, at så meget som ét menneske slap levende fra dette her.

Så hvad rolle spiller lidt afskallet cementpuds?

Læs videre i næste nr.!

Billederne er lånt fra officielle propagandapublikationer.

Klassekampens ændrede former (2. del)

Vi bringer her slutningen af artiklen om neoliberalisme og strategi i sidste nummer

Af Niels Rosendal Jensen

Sigtet her er at fremdrage to klassiske forklaringer på fraværet af socialistiske strategier.

Karl Marx analyserer meget tidligt, hvordan prekære arbejdsvilkår og kolonisering hænger sammen (*Kapitalen*, Bd. 1, kapitel 24 om kapitalismens oprindelige akkumulation). Kolonisering betyder her fremvæksten af den kapitalistiske produktionsmåde i en ikke-kapitalistisk omverden. Grundlæggende forandres ejendomsforholdene, idet produktionsmidlerne monopoliseres hos en lille klasse af ejendomsbesiddere, hvilket indebærer en tilsvarende fremvækst af en omfattende masse af dobbelt frie lønarbejdere. Naturligvis er Marx bundet til sin historiske tid og dennes erkendelser, men ikke desto mindre viser han, at integrationen i den nye produktionsmåde også altid beror på statslig tvang og politisk intervention. Eksempelvis bruges lovgivning fra feudaltiden, som forbød betleri og vagabonderen: »Således blev den landbefolkning, der med vold var blevet eksproprieret fra hus og hjem, forjaget og gjort til vagabonder, nu pisket, brændmærket og martret ind i en disciplin, nødvendig for lønarbejdets system, ved hjælp af grotesk-terroristiske love« (Marx 1971: 1025). Men dette var en forbigående episode, fordi »som den kapitalistiske produktion skrider frem, udvikler der sig en arbejderklasse, der på grund af opdragelse, tradition og vane anerkender denne udviklingsmådes krav som selvfølgelige naturlove«, hvilket vil sige, at »de økonomiske forholds stumme tvang besegler kapitalistens herredømme over arbejder« (ibid.). Selv om ikke-økonomisk vold stadigvæk finder anvendelse, er der tale om undtagelsestilfælde.

Kapitalistisk udvikling vil altid have et dobbeltansigt. På den ene side dannes et gennemkapitaliseret område (fabrikker, industrialiseret landbrug og varemarked), hvor kapitalismen reproducerer sig selv på sit eget grundlag. På den anden side bryder udvekslinger sig vej mellem kapitalakkumulationen hhv. de ikke-kapitalistiske produktionsmåder og territorier. Hvert af disse områder følger på den ene side deres egen logik, mens de på den anden er uløseligt forbundet med hinanden. Dvs. at den kapitalistiske udvikling som følge af vanskeligheder med sin værdiforøgelse i sine interne markeder er systematisk henvist til et ydre, dvs. ikke-kapitalistiske samfund, områder og sektorer.

Hvis vi herefter generaliserer denne tilgang og relaterer den til den historiske og aktuelle udvikling (den neoliberalistiske politik), vil der således være tale om, at kapitalismen gør brug af et allerede eksisterende »udenfor«. F.eks. kan der være tale om at inddrage et bestemt område (det ikke-varegjorte uddannelsessystem) eller selv aktivt fremstille et sådant »udenfor« (Harvey 2005: 140), f.eks. gennem en fuldstændig afvaregørelse, altså ødelæggelse, som det kan ses i braklægning af potentiel arbejdskraft, hele industrier og regioner. Det forstås som et resultat af overakkumulation. Men et udenfor kan også skabes

via de-kommodificering, dvs. ved hjælp af fremstillingen af offentlig service og investeringer i infrastruktur.

Der er tale om en uendelig skabelsesproces, fordi noget udenfor uafslutteligt kan frembringes aktivt. Marx angiver selv skabelsen af en »reservearmé« af arbejdsløse som en form for ødelæggelse eller braklægning og dermed en aktiv frembringelse af et udenfor, i dette tilfælde knyttet til arbejdsmarkedet. Det sociale spørgsmål indeholder derved i Marx'sk forstand to analytiske dimensioner, nemlig dels et indenfor, hvor udbytning, privat tilegnelse af en kollektivt skabt merværdi hersker, og dels et udenfor, hvor det drejer sig om at trykke indkomstforhold og livsbetingelser ned under gældende normalitetsstandard og i ekstreme tilfælde ligefrem om fuldstændigt at braklægge menneskers arbejdsformåen.

Marx var så optimistisk, at han så frem til den dag, hvor arbejdende og arbejdsløse kunne finde sammen i en fælles kamp for at overvinde kapitalismen. Desværre viste denne optimisme sig ikke at holde stik.

Godt og vel 50 år senere, hvor arbejderbevægelsen var markant styrket, forklarer Lenin i analysen af imperialismen, hvordan klassekampen hæmmes af et arbejderaristokrati, som er købt af bourgeoisiet. Et grundtræk er finanskapitalens spekulative side, dvs. finanskapitalens overvægt i forhold til industri og handel (Lenin: *Imperialismen som kapitalismens højeste stadium*).

Hermed har vi fået to generelle forklaringsmodeller, nemlig dels en model dækkende den såkaldte konkurrencekapitalismes periode, hhv. den monopolkapitalistiske eller måske bedre finanskapitalistiske periode. Marx taler om, hvordan arbejderklassen tilvænner sig vilkårene som naturlove, og Lenin tilføjer, at væksten i og styrken af arbejderbevægelsen tillige indebærer, at der dannes et aristokrati i arbejderbevægelsen, som kerer sig mere om egne fordele end om bevægelsens langsigtede mål.

Vi springer nu frem til en tid, hvor arbejderne har mere end deres lænker at miste. En periode præget af finansmarkedskapitalisme og massearbejdsløshed, opdeling i et første, andet og tredje arbejdsmarked og manglende formulerede og overbevisende alternativer. Denne situation skal ses i lyset af den eroderede arbejdermagt, vi kendte til i 1970'erne. Finanskapitalismen har ikke længere brug for det historiske klassekompromis mellem arbejde og kapital. Dette kompromis har været bærende for de 30 gyldne år (velfærdsstaten), hvor der førtes politik mod markedet, og hvor sikrede overenskomstfastsatte vilkår bredte sig fra den ene sektor til den anden. Denne almene bevægelse i retning af finanskapitalistisk dominans, øget udbytning og individualisering er naturligvis ikke udtryk for en nødvendig politik med dertil hørende knæfald for konkurrencestaten. Finanskapitalens folk vil gerne se velfærdsstaten som en historisk parentes, og netop derfor er opgaven at fastholde og udvikle den politiske kamp som modværge hhv. fornyelse af de kollektive løsninger, som velfærdsstaten var udtryk for. Der er tale om en forsvarskamp for de landvindinger

fortsættes næste side

Nordisk kommunistik sommerlejr 2014

Den nordiske sommerlejr med deltagere fra de fire kommunistiske partier i Danmark, Norge og Sverige fandt i år sted på Lista-halvøen i det allersydligste Norge. Som sædvanlig var der livlige debatter mellem kammerater af alle aldersklasser, og lejrdelegerne endte med at vedtage den udtalelse mod Israels terrorbombninger i Gaza, som står at læse på denne side.

Næste års sommerlejr, den tiende i rækken, finder sted i Danmark, hvor også den allerførste nordiske kommunistiske sommerlejr i 2006 blev arrangeret af DKP på øen Egholm i Limfjorden.

Henrik Stamer Hedin

Stop Israels terrorbombninger!

Igen spreder Israels bombardementer død og lemlæstelse over det palæstinensiske folk i Gaza.

I stedet for at eftersøge kidnapperen og morderen på de tre bosætterdrengene, som en retsstat ville gøre, indleder det israelske apartheidstyre krig mod Gaza, Palæstina. Foreløbigt er op mod 50 indbyggere dræbte og mere end 150 sårede. Mænd, kvinder og børn. Bombardementerne fortsætter, og Israel forbereder invasion.

Hvornår reagerer det ellers så aktive selvbestaltede ”verdenssamfund”? Hvor er de fordømmende reaktioner fra den norske, den svenske, den danske regering? Skal Israel virkelig have lov til en sådan terrorvirksomhed, uden at der gribes ind? Skal Israel have lov til at fortsætte med at udrette det palæstinensiske folk gennem de ulovlige bosættelser, sabotage af vandforsyning til palæstinenserne, mord og terrorhandlinger?

De kommunistiske partier i Norge, Sverige og Danmark, forsamlet på sommerlejr i Norge, fordømmer på det skarpeste Israels morderiske handlinger og opfordrer vores regeringer til at gribe ind omgående.

Onsdag den 9. juli 2014

Jørgen Hovde – Norges Kommunistiske Parti

Victor Filippi – Sveriges Kommunistiske Parti

Betty Frydensbjerg Carlsson – Kommunistisk Parti i Danmark

Henrik Stamer Hedin – Danmarks kommunistiske Parti

Henning Grønvold

**En uvurderlig kammerat er gået bort
Vi vil altid huske dig i kampen**

UNG KOMMUNISTERNE

fortsat fra forrige side

ger, som er blevet tilkæmpet. Men der er samtidig også tale om at udnytte de muligheder, der eksisterer for et mere offensivt fremstød.

Litteratur

K. Marx (1971). *Kapitalen*. 1. bog 4. København: Rhodos

V.I. Lenin (1981). *Imperialismen som kapitalismens højeste stadium*. Lenin – Udvalgte værker, 6. København: Tiden

Se også listen over citerede forfattere i slutningen af artiklens første del, *Skub* april.

Der indkaldes til**Udvidet landsledelsesmøde i DKP**

Sted: Bogcafé Nordvest, Frederiksskundsvej 64, København NV

Tid: Lørdag-søndag 30.-31. august 2014

Lørdag holdes mødet i mødelokalet i kælderen, indgang Houmanns Allé 4, og starter kl. 13. Dagsordenen omfatter:

Konstituering, formalia, referat, meddelelser

Økonomi og indsamling

Partiopbygningsåret

Om aftenen er der indsamlingsfest, se indbydelsen på bagsiden af nærværende blad.

Søndag fortsættes i det store lokale ovenpå kl. 9 med dagsordenspunkterne:

Den politiske situation, herunder landsmøde i Folkebevægelsen mod EU

Nordisk Kommunistisk Sommerlejr

Beslutning om 34. kongres

Mødet forventes at slutte kl. 15 og er åbent for alle medlemmer af DKP. Landsledelsesmedlemmer og distriktsrepræsentanter, der ikke kan deltage, skal melde afbud; øvrige interesserede må *meget gerne* tilmelde sig på kontoret 33 91 66 44 eller dkp@dkp.dk.

EFTERÅRSPROGRAM 2014**PENSIONISTERNES KULTURFORENING AF 1965**

17. september kl. 15.00:

Udflugt til Bellahøj Skoles planetarium, Svenskelejr 18, Brønshøj - ved lærer Carsten Andersen.

24. september:

Sæsonstart – summemøde.

1. oktober:

Debatmøde: Er der mulighed for samling af kommunisterne i Danmark? Oplæg fra Jørgen Petersen, Kommunistisk Parti, Johnny Olsen, KPID og Anker Schjerning, DKP.

8. oktober:

Nellikerevolutionen i Portugal ved Bente Dahl.

15. oktober:

Gule ærter. Pris 75 kr. pr. medlem. Tilmelding og betaling hos Hanne Frisk senest en uge før.

22. oktober:

BJMF's visioner og udfordringer ved formand Claus Westergreen.

29. oktober:

Erindringer fra min tid i Nicaragua ved Jytte Frandsen.

5. november:

Situationen i Ukraine ved ph.d. i historie Aksel Vladimir Carlsen.

12. november:

Kommunisternes kapital: DKP-arkivet i Arbejderbevægelsens Bibliotek og Arkiv ved arkivar Jesper Jørgensen, ABA.

19. november:

Overvågning i Danmark ved Petter Sommerfelt, Demos.

26. november:

Juleafslutning – det store kolde bord – husk julegave til lotteriet. Pris 100 kr. pr. medlem. Tilmelding og betaling til Hanne Frisk senest en uge før.

Bortset fra den første udflugt foregår alle møderne hos 3F/BJMF, Mølle Alle 26, Valby kl. 11.30-14.00.

Nye interesserede medlemmer kan deltage to gange gratis på prøve. Årskontingent udgør 150 kr.

Paracetamol

Pamol eller panodil eller paracetamol er et lægemiddel, der er meget udbredt, men ikke så ufarligt som antaget

Af Terkild Marker

Min egen brug af paracetamol

Jeg har indtaget en del pamol alias panodil alias paracetamol alias Nacetyl-p-aminofenol siden 2005. Første gang jeg stødte på paracetamol var på rigshospitalet, hvor jeg lå i to måneder på brandsårsafdelingen. Jeg blev givet pamol rent rutinemæssigt. Da jeg fandt ud af, hvad det var, og ikke kunne mærke nogen forskel, da jeg en dag ved et ulykkestilfælde ikke fik spist pillerne, så bad jeg en af sygeplejerskerne, om jeg ikke kunne holde op med at tage dem. Hun spurgte den ansvarlige læge, og derefter fik jeg så lov til at holde op med at spise dem; og jeg mærkede aldrig nogen form for ubehag ved ikke at tage dem.

Jeg fik senere ved et par lejligheder ubehagelige smerter, som jeg ikke blot kunne fokusere uden om. Ved disse lejligheder begyndte jeg at tage pamol igen. Jeg holdt mig altid til en lavere dosis end den anbefalede. Da jeg først fandt ud af, hvordan jeg skulle bruge dem, så kunne jeg administrere mine smerter ganske effektivt. Smerterne forsvandt ikke, men den skarpe smerte blev til noget mere overkommeligt. Jeg har sjældent problem med smerter, men i disse enkelte situationer – i perioder på uger – har paracetamol gjort mit liv udholdeligt.

I mange år kunne jeg bare gå på apoteket og forlange pamol og ipren (ibuprofen) uden recept (det man kalder håndkøb). Det gjorde jeg så et par gange. Jeg brugte sjældent af dem; de kunne stå urørte i årevis; men det gav en slags tryghed at have et glas (af plastik) med 100 stykker stående. Men så en dag for et års tid siden gik jeg på apoteket igen. Pludselig kunne jeg ikke få mere end 20 stykker og ellers måtte jeg skaffe en recept. Jeg undredes og irriteredes. Men nu har jeg læst en artikel i *New Scientist* om paracetamols historie. Det var meget oplysende.

Paracetamols historie

Acetanilid, paracetamol, fenacetin og en række andre stoffer regnes af kemikerne for at være anilinderivater. Anilin er et stærk giftigt stof, der gør, at dit blod bliver ude af stand til at føre tilstrækkelig meget ilt rundt i kroppen. Indtag tilstrækkelig meget og du dør af cyanose. Et af symptomerne er, at din hud får et blåligt skær i stedet for et rødt, fordi hæmoglobinet i dit blod skifter farve.

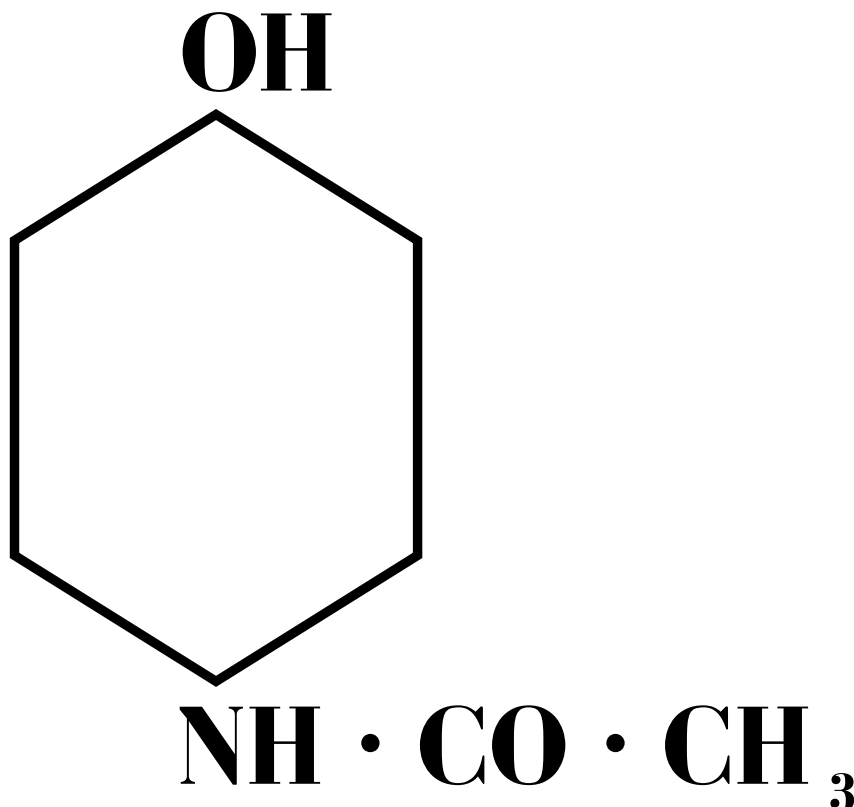
1886: Professor Adolf Kussmaul ved uni-

versitetet i Strassburg afprøvede en række medikamenters virkning mod indvoldsorm. Et af disse medikamenter var naftalen, andre var kultjæreprodukter. Hans to unge assistenter, Arnold Cahn and Paul Hepp, havde ingen særlig held med denne behandling, før de fik en patient, som led af mange andre ting ud over sine indvoldsorm. De opdagede, at naftalen havde en overraskende feberdæmpende effekt, som de ikke havde set beskrevet i litteraturen. De undersøgte sagen lidt nøjere og fandt ud af, at patienten havde fået udleveret et helt andet medikament (acetanilid) på apoteket. Cahn og Hepp offentliggjorde deres opdagelse. Efter at de to lægers erfaringer blev kendte, begyndte acetanilid at blive solgt under navnet antifebrin.

1887: Den tyske læge Joseph Freiherr von Mering afprøvede i samarbejde med kemikere ansat i medicinalfirmaet Bayer paracetamol på patienter. Deres paracetamol var syntetiseret ud fra 4aminofenol. Mering var ikke glad for resultaterne af forsøgsserien, for selv om paracetamol både var effektivt som smertestillende og som feberdæmpende lægemiddel, så gav det også i en del tilfælde en form for anæmi. Denne særlige form for anæmi er sjældent dødbringende, bare man ophører med at indtage paracetamol.

1893: Joseph Mering fik offentliggjort en artikel, hvor han sammenlignede resultaterne af patientforsøg med paracetamol og fenacetin. Han meddelte, at paracetamol i modsætning til fenacetin i et lille antal tilfælde kunne give anæmi med blåfarvning af hud og læber. Han vurderede derfor, at stoffet var for giftigt. Paracetamol blev opgivet, og fenacetin blev brugt i stedet. Bayer var et af de firmaer, der tjente godt på det.

1899: Tyskeren Karl Morner opdagede, at acetanilid bliver

omdannet til paracetamol i kroppen.

1947: To forskerhold i USA undersøgte, hvordan acetanilid og paracetamol blev omdannet i den menneskelige organisme. I en tidsskriftsartikel meddelte David Lester og Leon Greenberg, at de havde fundet tegn på, at acetanilid blev omdannet til paracetamol i kroppen. De fandt også ud af, at store doser af paracetamol givet til albinorotter ikke gav dem anæmi. De bekræftede, at paracetamol havde en feberdæmpende og smertestillende effekt. Tilsyneladende har de vurderet, at de oprindelige konstateringer af giftighed måtte være et resultat af en utilsigtet forurening med andre stoffer.

1948: I tre artikler af Julius Axelrod, Bernard B. Brodie og Frederick B. Flinn i et videnskabeligt tidsskrift (*The Journal of Pharmacology and Experimental Therapeutics*) kunne forfatterne bekræfte, at hovedparten af den acetanilid, en patient blev givet, blev omdannet til paracetamol. Forfatterne mente, at de tilfælde af anæmi, der var blevet registreret efter indgift af acetanilid, skyldtes, at en lille del af det blev omdannet til anilin i kroppen.

1949: Brodie og Axelrod viste, at også fenacetin blev omdannet til paracetamol i den menneskelige organisme.

1950: Et kombinationsprodukt Triagesic bestående af paracetamol, aspirin og koffein blev solgt i USA.

1951: Triagesic blev trukket tilbage, da det blev rapporteret, at tre brugere af medikamentet havde fået en lidelse (agranulocytosis), som består i at produktionen af hvide blodlegemer i knoglemarv bliver forhindret. Der gik flere år inden det blev vist, at sygdommen ingen forbindelse havde til indtagelsen af triagesic.

1953: Paracetamol blev i Storbritanien produceret af Sterling-Winthrop Co under salgsnavnet Panadol. Det kunne kun fås på recept. Det blev af firmaet anbefalet som bedre end aspirin, fordi det i modsætning til aspirin skulle være ufarligt for børn og mennesker med mavesår.

1955: Paracetamol var en bestanddel af Children's Tylenol Elixir produceret af McNeil Laboratories.

1956: Panadol kunne nu fås i håndkøb i Storbritanien. De blev solgt som piller med 500 mg paracetamol. De blev produceret af Frederick Stearns & Co, et datterfirma af Sterling Drug Inc.

1962: Takket være opdagelsen af bivirkninger (mavesår) ved aspirin og ved NSAID'er steg salget af paracetamol kraftigt.

1966: Der blev rapporteret svære leverskader ved indtagelse af høje doser af paracetamol. Dette forsinkede udbredelsen af paracetamol i omkring 10 år.

1980: Fenacetin blev forbudt i Storbritanien.

1982: Det blev opdaget, at aspirin hos småbørn giver øget fare for, at de rammes af Reyes syndrom. I de følgende år overhalede salget af paracetamol salget af aspirin i Storbritanien og mange andre lande. Samtidig dalede brugen af fenacetin.

1998: Høje antal dødsfald ved indtagelse af for store doser paracetamol fik sundhedsmyndighederne i Storbritanien til at begrænse antallet af paracetamol-piller, der kunne købes ved et enkelt indkøb. Samtidig gennemførtes en informationskampagne. Det skønnes, at dette reducerede antallet af dødsfald ved overdoser af paracetamol med 1000 om året.

2011: En undersøgelse antyder, at paracetamol kan reducere

mængden af hæmoglobin i blodet, ligesom ibuprofen var kendt for at gøre.

2013: I Storbritanien anbefaler et udkast til retningslinier fra NICE, at paracetamol opgives som første valg for behandling for osteoarthritis (knoglegigt eller måske bare gigt). [Det lader til at NICE er et statsligt organ, som sætter standarder for Storbritanniens sundhedsvæsen: *National Institute for Health and Care Excellence*.]

2014: Januar: I USA bad US Food and Drug Administration medicinalindustrien om at ophøre med at producere piller med mere end 325 milligram paracetamol for at reducere antallet af dødsfald ved overdoser af paracetamol.

De endelige retningslinier fra NICE i Storbritanien fastholder paracetamol som første valg for behandling for osteoarthritis.

Hvad er der galt med paracetamol?

I omkring 20 år troede man, at paracetamol var ufarligt. Troen på paracetamols uskadelighed har faktisk været så stor, at enkelte læger har ordineret paracetamol som placebo til patienter. Hvis patienten ved, at der er tale om placebo, så virker det ikke. Og det er uetisk at ordinere placebo. Men lægen kan jo ordinere et anerkendt og uskadeligt medikament med en usikker eller irrelevant virkning. De troede, at paracetamol var et sådant medikament. I dag regnes paracetamol for så farligt, at det ikke er forsvarligt at anvende det som placebo.

Paracetamol kan give leverskader

Lad mig først kort og godt konstatere, at paracetamol er et stærkt giftigt stof; det er giftigt for den menneskelige lever. Grunden til, at man kan indtage relativt høje doser (op til 3-4 gram pr døgn), er at leveren er i stand til omdanne en begrænset mængde paracetamol i løbet af et døgn. Overskrider denne dosis, så vil paracetamols giftvirkning komme til udtryk. Katte mangler de nødvendige enzymer til at nedbryde paracetamol, så for dem er paracetamol hurtigt dræbende.

I USA dør der omkring 1500 mennesker årligt af en overdosis af paracetamol. Jo, det er ud af en befolkning på 280 millioner; det lyder ikke som mange, men det er det. Det er mere end 5 dødsfald for hver million indbyggere.

Som regel dør man ikke af en enkelt overdosis; men i de fleste tilfælde vil denne overdosis give leverskader. Det er oftest længere tids systematisk overdosering, der slår folk ihjel.

Disse dødsfald skyldes altså fejlanvendelse, ikke fejl i medikamentet selv. Men en del af fejlanvendelsen skyldes propaganda om paracetamols uskadelighed. Og det er tydeligvis muligt at løse dette problem gennem oplysning og delvis receptpligt.

Paracetamols giftighed gør, at der er grupper af mennesker, der absolut ikke må indtage det. Hvis din lever ikke fungerer ordentligt, så gør paracetamol skaden værre. Og hvis leveren er overbelastet pga alkoholisme eller tilsvarende, så er maksimumsdosen mindre end for raske mennesker.

Virkningen varierer usystematisk fra patient til patient

Artiklen i *New Scientist* oplyser, at virkningen af paracetamol tilsyneladende er usystematisk varierende fra patient til patient. På nogle patienter virker paracetamol slet ikke. F. eks. har min søster Louise oplyst mig om, at det ikke virker på hende. Denne usystematiske virkningsløshed kan være årsagen til en del af paracetamolforgiftningerne. Nogle patienter vil beslutte sig for, at de må have taget en for lille dosis, og at løsningen er at tage et par piller mere, så vil smerterne nok forsvinde. Hvis den samlede dosis er tilstrækkelig høj, så vil de første leverskader vise sig et halvt døgn senere.

Afsluttende

Historien bag paracetamol er ganske bizar. Den første forsker (Joseph Mering), der gennemførte forsøg med menneskelige forsøgspersoner, vurderede, at paracetamol var alt for farligt at bruge.

Det blev siden vist, at hans vurdering var forkert. Nye forskere vurderede, at paracetamol var et ufarligt lægemiddel med to klare positive effekter (feberdæmpning og smertestillelse) og ingen bieffekter af betydning – måske endda uden kendte bivirkninger.

Troen på paracetamols uskadelighed var så stor, at en del læger brugte paracetamol som placebo til patienter. Det er

uetisk at give patienter placebomedicin; men man kan jo give et uskadeligt medikament med en irrelevant virkning. De troede, at paracetamol var et sådant medikament.

I de seneste år har man så fundet ud af, at paracetamol er alt andet end uskadeligt; skadevirkningen var blot en ganske anden, end Joseph Mering havde forestillet sig: Det kan give blødninger gennem mavens slimhinde, leverskader og forgiftninger. Og desuden er virkningen ganske uberegnelig. Samtidig er man kommet tættere på at gennemskue præcis, hvordan paracetamol virker.

I dag gælder strengere regler for godkendelse af lægemidler. Hvis ingen tidligere havde overvejet acetanilid, fenacetin eller paracetamol som lægemidler og en læge eller biokemiker i dag havde foreslået et af disse som lægemiddel, så ville ingen af dem formentlig være blevet godkendt,

Litteratur

Anonym: *Don't kill the painkiller*; side 5; *New Scientist* 31 maj 2014.

Tiffany O'Callaghan: *The problem with Paracetamol*; siderne 34-37; *New Scientist* 31 maj 2014.

Knud O Møller: *Farmakologi*; 1955.

Wikipediasider om Acetanilid, Anilin, Paracetamol og Tylenol.

Sæt en hilsen i *Skub* !!!

Hvorfor ikke sende en maj- eller nytårshilsen til gode venner og kammerater gennem DKP's blad *Skub*? Eller for den sags skyld en fødselsdags- eller julehilsen eller en hilsen til en helt femte mærkedag? Det koster kun en halvtredser.

Majhilsener bringes (hvis de er rettidigt indsendt) i aprilnummeret, nytårshilsener i januarnummeret. Julehilsener vil kunne bringes i novembernummeret, festivalhilsener i augustnummeret.

Hilsener indsendes enten til partikontoret (dkp@dkp.dk) eller til redaktørens e-adresse hedin@c.dk. Hilsenen må højst fylde 1/16 side, svarende til ca. 300 tegn, hvis teksten står kompakt – men det vil i reglen være en fordel med lidt luft, dvs. en noget kortere tekst. Det er ikke nødvendigt, at du selv sætter teksten op. Pris 50 kr.

Redaktionen

Annoncepriser i *Skub*

1 side	kr. 1.000
½ side	kr. 500
¼ side	kr. 250

og så videre dernedad.

Udgivelser fra forlaget Populi i 2014
Se bibliotek.dk - larsulrikt@gmail.com

Gorbatjov fortæller

Flot erindringsværk

Af Anker Schjerning

I foråret 2013 udgav forlaget Lindhardt og Ringhof Lars Peder Poulsen-Hansens danske oversættelse af Mikhail Gorbatjovs fortælling om det liv, han har levet fra fødeåret 1931 og frem til 2011, hvor forfatteren lagde sidste hånd på det russiske originalmanuskript. Den danske udgave har titlen *Min egen historie*.

Gorbatjov er en grundig og levende fortæller, der tager læseren med gennem alle faser af sit lange begivenhedsrige liv:

- Barndommen i 1930'erne og 40'erne i landsbyen Privolnoje i Stavropolregionen nord for Kaukasus.
- Studenterlivet i starten af 1950'erne på universitetet i Moskva.
- Samlivet med ungdomskæresten og hustruen Raisa frem til hendes død i 1999.
- 20 år med opgaver i den lokale partiorganisation i Stavropolregionen frem til slutningen af 1970'erne.
- Ledelsesopgaverne i de centrale partiorganer i Moskva. Først som centralkomiteens energiske sekretær for landbrugs-spørgsmål og yngste medlem af partiets øverste ledelse, politbureauet. Fra 1985 til 1991 på den absolutte top som generalsekretær for Sovjetunionens Kommunistiske Parti (SUKP).
- Arbejdet i Gorbatjov-fonden og arbejdsvilkårene for den tidligere præsident og generalsekretær i de tyve år efter Sovjetunionens opløsning.

Gorbatjov behersker kunsten at fortælle sin egen private livshistorie på en måde, der giver læseren indblik i centrale dele af Sovjetunionens og Ruslands historiske udvikling.

Beretningerne om hans barndom og forældrenes og bedste-forældrenes oplevelser og livssyn fortælles på en måde, der giver læseren et levende indblik i de sovjetiske bønders liv, kollektiviseringen i 1930'erne, de frygtelige vilkår under krigen og perioderne med hungersnød.

Beskrivelserne af hans egne arbejdsvilkår i partiorganisationen i Stavropol og senere i particentralen i Moskva giver et levende indblik i de generelle beslutnings- og ledelsesforhold i den topstyrede sovjetiske partistat. Mødekulturen i politbureauet og lederskikkelser som Bresjnev, Andropov, Kosygin, Ligatjov og Tjernenko skildres levende. Gorbatjov omtaler sine kammerater i partiledelsen på respektfuld måde med sans for både deres stærke og svage sider.

Da centralkomiteen i marts 1985 valgte den 54-årige Mikhail Gorbatjov til posten som generalsekretær, valgte man en leder, som ønskede, at det ledende kommunistiske parti skulle stille sig i spidsen for en energisk fornyelse af det sovjetiske samfund og dets relationer med den øvrige verden. Ordet perestrojka blev overskriften for den omstillings- og demokratiseringsproces, der blev igangsat.

Gorbatjov giver i erindringsværket en indgående skildring af perestrojkaperioden, der sluttede i 1991 med to statskup, Sovjetunionens opløsning og et nederlag for hans og mange andres

forsøg på at styre udviklingen i retning af et demokratisk og socialistisk blandingssamfund med markedsøkonomi og en stærk regulerende stat.

I slutningen af bogen drager han over fem sider nogle konklusioner af forløbet under perestrojkaperioden. Her er nogle af dem:

- »Udenrigspolitikken gav ubestrideligt positive resultater. Det vigtigste var den kolde krigs afslutning og afslutningen af en lang og dødsensfarlig periode, hvor menneskeheden levede under en konstant trussel om en atomkatastrofe.«

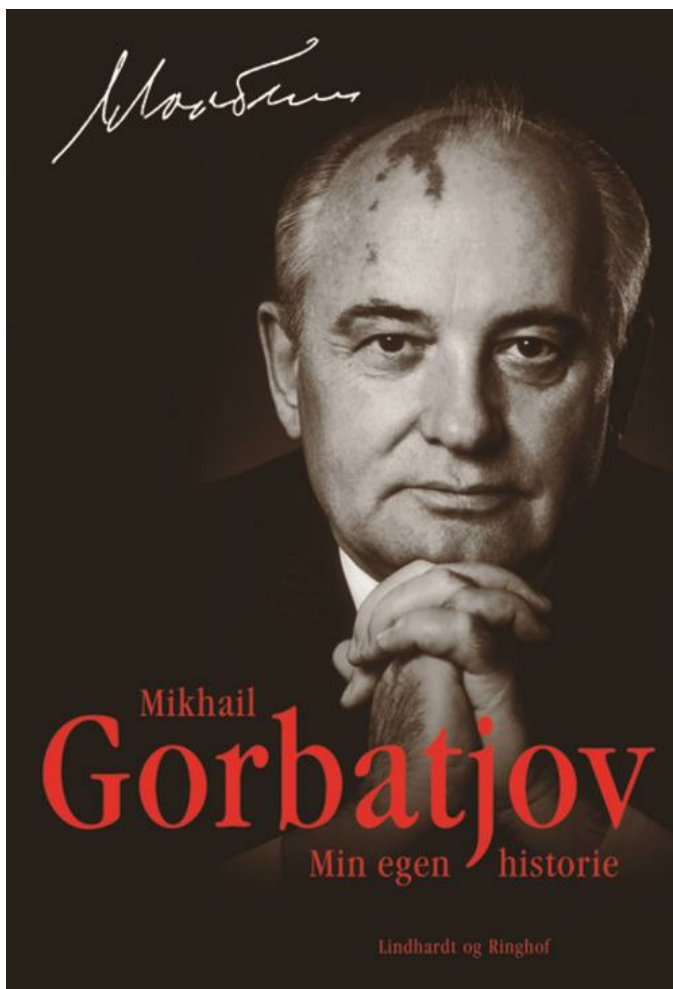
- »Overgangen til en ny samfundstilstand i landet skete uden blodsudgydelser. Det lykkedes at undgå borgerkrig.«

- »Modsætninger, der havde hobet sig op i løbet af sovjettidens 70 år, vågnede til live igen og tog til i styrke under demokratiseringen. Det blev dygtigt udnyttet af hensynsløse ideologer og uansvarlige levebrødspolitikere, der stormede frem på scenen.«

- »Perestrojka kom i stand som et alternativ til to historiske ekstremer: Den egoistiske kapitalisme med privat ejendomsret på den ene side og Stalins totalitarisme på den anden.«

- »Den tragiske modsætning bestod i, at vi ikke kunne rykke fremad og udvikle os med SUKP-staten – arven fra en historisk epoke, der havde overlevet sig selv – men at forkaste den på én gang ville udsætte landet for en risiko.«

- »Vi kom for sent med reformeringen af Unionen. Vi kom for sent med omdannelsen af SUKP til et demokratisk parti af moderne type. Det er de to største fejl.«

Den af Gorbatjov ledede demokratiseringsproces i Sovjetunionen fik mange positive ord med på vejen fra de styrende eliter i USA og Europa. Det resulterede bl.a. i, at Sovjetunionens præsident i 1991 fik tildelt Nobels fredspris.

I handling så det anderledes ud. Gorbatjov fortæller på side 375, at der i 1986 blev indgået en hemmelig aftale mellem USA's præsident Reagan og den saudiarabiske konge om at sænke olieprisen til en tredjedel af det hidtidige niveau. Formålet var at underminere Sovjetunionens eksportindtægter og væsentlige dele af det økonomiske grundlag for fornyelsesprocessen.

Et par år senere – i 1990 – vælger ledelsen i USA at satse på Jeltsin. Ifølge Gorbatjov arbejdede begge parter for samme mål: En opsplitning og afvikling af Sovjetunionen. I den amerikanske ledelse mente man, at et svækket Rusland under Jeltsin var i bedre overensstemmelse med USA's imperialistiske interesser.

Gorbatjov fremlægger et enormt materiale til forståelse af vor nære fortid og til inspiration for de fremtidige politiske kampe, som må føres af vor tids socialister og kommunister.

Bogen fortjener at blive læst og diskuteret af mange flere.

Erindringsværket er på 552 tekstsider plus 62 sider med billeder. Salgsprisen er 399,95 kr. Gorbatjov har selv udarbejdet et fyldigt navneregister, og Poulsen-Hansen bistår læseren med fodnoter og nyttige ordforklaringer.

Stor ros til oversætter og forlag trods enkelte meningsforstyrrende fejl og en bommert i fodnote 88, hvor oversætteren giver gruppen af kapitalistiske stormagter i G6/G7 æren for et fredspolitisk initiativ, som i 1980'erne blev taget af seks præsidenter og statsministre fra Sverige, Grækenland, Indien, Tanzania, Argentina og Mexico.

Mikhail Gorbatjov: *Min egen historie*. Oversat fra russisk af Lars Peder Poulsen-Hansen. Lindhardt og Ringhof. 552 tekstsider plus 62 sider med billeder. Kr. 399,95

Anmeldelsen har tidligere været bragt i tidsskriftet Det ny Clarté

Den udeblevne systemkritik

En Euro-kritisk bog

Af Henning Jakobsen

Lad det være sagt med det samme. Denne bog er ikke et kampskrift for EU-modstanden. Allerede i forordet opfordrer forfatterne såvel *Bruxelles-eliten* som *nej-sigere* til at besinde sig. Hvis EU skal reddes kræver det en solidaritet, som koster, mener forfatterne. Omvendt frygter forfatterne, at en opløsning af EU kan føre til tilstande, der giver mindelser om 30'erne. Intet sted, udover en vag antydning om *manglende* fælles udenrigspolitik i forhold til Ukraine, får forfatterne sat spørgsmålstegn ved, om EU lever op til målsætningen om at fremme freden. Der er ellers nok, der peger i den modsatte retning. Udover den traktatfastsatte oprustning (forbedring af den militære kapacitet...) har forfatterne endda – måske ufrivilligt – leveret et eksempel, når de konstaterer, at i 2007 omfattede EU 95% af de europæiske lande, som ikke var en del af det direkte russiske interesseområde. Og så nærmer vi os sagens kerne – at EU er en direkte fortsættelse af den snart 100-årige tradition for russerskræk, antikommunisme og undertiden profascisme. Men den logiske konklusion drager forfatterne ikke.

Euro-kritik

Bogen har én stærk side: De to økonomisk meget vidende forfatters kritik af Euroen, ØMU'en (den Økonomiske og Monetære Union) samt den tilhørende økonomiske politik, som forfatterne benævner Ordo-liberalisme. Forfatterne omtaler ØMU'en som en politisk og økonomisk fejlkonstruktion pga. de forskellige landes økonomier (og deres forskellige behov). Samtidig vil de, der har råd (først og fremmest Tyskland), ikke betale gildet. Et eksempel på ØMU'ens problemer mener forfatterne at kunne hente i Italien, hvor Nord- og Syditalien har

haft en højst forskelligartet udvikling på trods af en fælles (italiensk) mønt i 150 år. Faktisk betegner forfatterne Euroen som omvendt solidaritet med Tyskland. Udtrykket Ordo-liberalisme, som forfatterne bruger om den førte økonomiske politik, dækker over en tysk inspireret udgave af liberalismen med en lille, men stærk stat, et altdominerende marked og meget stram kontrol med inflationen. Gæld og budgetunderskud er ifølge forfatterne blevet søgt bekæmpet med lavere levestandard i et felttog mod den *europæiske velfærdsstat*. Dette fører til højere arbejdsløshed. Disse ledige modtager stadig færre offentlige ydelser (pr. næse), hvilket giver mindre forbrug og dermed endnu flere ledige. En officiel strategi for landes evt. udtræden af Euroen vil styrke både EU og Euroen, argumenterer forfatterne for.

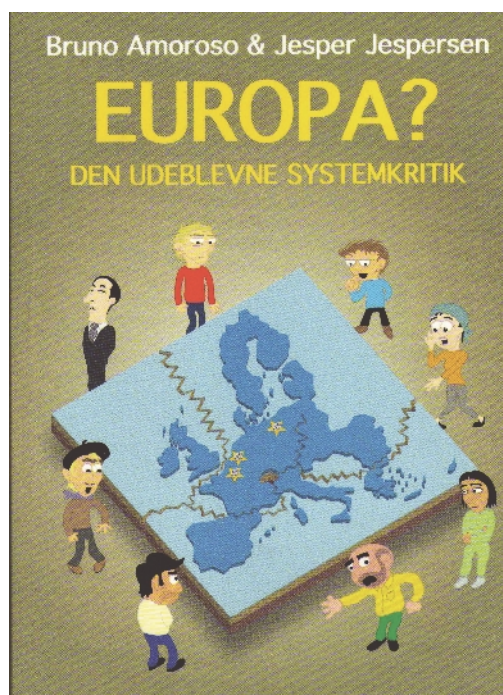
Systemkritikken, der blev væk

Bogen indeholder også en klar kritik af finanspagten, der omtales som mere centralisering, mere EU-ensretning og mere markedsøkonomi. Forfatterne konstaterer også, at skatte-, social-, sundheds- og uddannelsespolitik i princippet er udenfor EU-traktaten, men støder sammen med den fri bevægelighed for varer, arbejdskraft og kapital. Sammenstødet med den danske model og øget social dumping fører til stigende EU-skepsis. Forfatterne mener derfor i modsætning til Helle Thorning og EU-domstolen, at sociale ydelser ikke er et EU-ærinde. Forfatterne mener også, at processen mod et *socialt, solidarisk og demokratisk forankret europæisk samarbejde* blev afsporet efter »Murens Fald«. Traktatændringerne undergravede derefter muligheden for at føre en national afstemt social- og fordelingspolitik, mener forfatterne endvidere. Deraf må man udlede to ting. For det første anerkender forfatterne ikke EF's reaktionære hovedrolle i Europa under den kolde krig. Den traktatfastsatte markedsøkonomi afføder således ikke nogen kritiske kommentarer. For det andet savnes igen den logiske konklusion: At EF's og EU's march mod den liberalistiske superstat

blev fremskyndet af det ændrede styrkeforhold i klassekampen, som den Europæiske Kontrarevolution var et udtryk for. Forfatterne ønsker en debat, om man er gået for hurtigt frem eller om EU-samarbejdet er blevet for omfattende. Nogle direktiver og forordninger må rulles tilbage, argumenteres der for, ligesom der bør være respekt for gældende overenskomster. Der bør sættes på mere regionalt samarbejde i EU(ropa), ifølge bogens forfattere, som fremhæver Nordisk Råd som et positivt eksempel på et (forsømt) regionalt samarbejde. Slutteligt efterlyser de to forfattere *tilbageetogets helte*, som vil føre EU til en mellemting mellem *EU one size* (som det er nu med øget ensretning – *HJ*) og *EU à la carte* (uden forpligtende overnationalt samarbejde – *HJ*). Fra denne anmelder skal lyde et *held og lykke* – desværre vil anstrengelserne ikke bære frugt – EU lader sig ikke reformere. Der er brug for en ægte systemkritik. Og når den erkendelse nås, skal de to forfattere være hjerteligt velkomne i den konsekvente EU-modstands rækker.

***Europa? Den udeblevne systemkritik* er på 112 sider, er udkommet på dansk den 12. maj på forlaget Politisk Revy og kan erhverves for 98 kr.** Bogen er skrevet af den danske økonomiprofessor Jesper Jespersen og den ditto italienske Bru-

no Amoroso. Bogen er endvidere udkommet på italiensk på forlaget *Castelvecchi*.

Men nogen har valgt dem ind

Klaus Haases satiriske tekster om Christiansborg

Af Elsa Mortensen

Bogen er ætsende skarp og forrygende morsom. Opdelingen i De Herskende og De Beherskede er genial...

De Beherskede er først blevet opfordret til samfundsnyttigt, øget forbrug, og skal derefter skamme sig og tage ansvaret for deres letsindighed og ryggeløshed... Heldigvis for De Herskende lider vælgerbefolkningen af svær korttidshukommelse... den sidder lige i skabet!

Man gnækker over de fine metaforer, f.eks. Forvandlingskuglen: Rød som ung, blå som moden... (et noget tvivlsomt modenhedsbegreb)

Afsnittet om De Politiske Dyr er også både godt og giftigt! (Kamæleon, som skifter parti med samme selvfølgelighed, som andre skifter t-shirt, er desværre almindelig i det politiske landskab.)

Men... vi må vel for pokker stole på og støtte de idealistiske af slagsen – hvad er der ellers tilbage – lige p.t.?

Sproget er knivskarpt og går rent ind. Beskrivelsen af de enkelte politikere er vildt morsom og ædende ond. Det er supergodt at blottlægge alle politikernes svigt og deres hykleri – råb for usødet – sådan!

Men efter min mening er den generelle nedvurdering af intellektuelle skudt over målet og tangerer »Arbejderisme«. Man er ikke pr. definition dybt reaktionær og politisk uduelig, fordi man ikke har fået »de faktiske forhold indenfor jernindustrien« ind med modernismen...

Men ja! Det vrirler med levebrødspolitikere – men det er

farligt at generalisere.

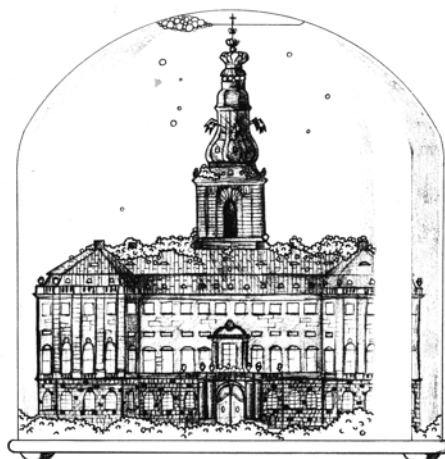
Afsnittet Børnehaven Borgen kunne uden skade have været udeladt. »Det er ikke andet end en børnehave« er en kantinebemærkning, man har hørt til bevidstløshed i årtier. Ok, berettiget – men banal.

Et afsnit, som jeg finder direkte ubehageligt, er de Ekst-rabladsagtige »afsløringer« af afdøde politikeres privatliv og psykiske lidelser. Vel vidende, at den slags er guf for en del mennesker, finder jeg det både unødvendigt og uværdigt. Deres gerninger skal afsløres, men tætte, personlige angreb, hvor psykiske lidelser gøres til noget odios, tjener intet fornuftigt formål.

Bortset fra disse punkter har jeg læst bogen med fryd.

På vanlig anmeldervis giver jeg stjerner – 3 store ud af 5 mulige.

Klaus Haase: *Men nogen har valgt dem ind. Satiriske tekster om Christiansborg*. Tegninger af Thomas Bentsen. Eget forlag i kommission hos Forlaget Underskoven. ISBN 978-87-92974-80-8. 72 sider. Pris ikke opgivet.

I forbindelse med DKP's åbne landsledelsesmøde den 30., 31. august

inviteres alle interesserede til

indsamlingsfest

til fordel for

Skub ||||

lørdag den 30. august 2014 kl. 18
Bogcaféen, Frederikssundsvej 64, 2400 Kbh. NV

Program:

- 18.00 Velkomst
Aperitif
- 18.30 Festmiddag:
Estragon-kylling med sommergrønt
Dessert: gammeldags æblekage
Kaffe – te, og lidt sødt
- 20.00 Festtale
Underholdning, bl.a. ved vores troubadour Per
Lotteri

Pris: 100,- kr. Øl, vand, vin kan købes.

Vel mødt til hyggeligt, kammeratligt og festligt samvær!!!

Tilmelding senest onsdag den 27. august
til Gerhard, tlf. 30637118, gewe@live.dk

Faglig konference

Lørdag og søndag den 27- 28. september 2014.

Lørdag:

Fagbevægelsen i en skruestik.

Søndag:

Hvordan styrker vi det nordiske samarbejde og hvordan styrkes arbejdet mellem netværket samt hvordan bruger vi folketetinget og EU-Parlamentet?

Formål

Konferencens formål er at bidrage til viden om EU's indflydelse på fagbevægelsen og den såkaldte nordiske vældfærdsmodel, og drøfte mulighederne for og formål med et fagligt nordisk EU-kritisk netværk.

Konferencen skal søge at belyse, hvordan fagforeningerne kan bremse eller helt stoppe EU's indblanding.

Konferencen afholdes i:

Bygge,- Jord,- og Miljøarbejdernes fagforening
Mølle Allé 26. 2500 Valby

Pris:

Lørdag:

Kr. 200,00 inkl. frokost, aftensmad, underholdning.

Søndag:

Kr. 50,00 Kr. inkl. morgenkaffe/brød.

Tilmelding helst inden den 29. august til:

Kim W. Bilfeldt (medlem BJMF's bestyrelse), tlf. 22 94 19 10, mail kimw@bilfeldt.dk

Kim Holm (medl. af bestyrelsen i Metal Horsens, fmd. f. fagligt udvalg, Folkebevægelsen mod EU) tlf.:

51 52 41 68, mail: kim_holm@post.tele.dk